

Honza Drobný & TEKY

VŽDY JE CESTA

aneb

*Ztracený bílý muž
a pochroumaný pes
napříč kontinenty*

*Prý starého psa novým kouskům nenaučíš :-)
„Nejde“ je jen výmluva pro neschopné, pohodlné a líné.*

Honza Drobný & TEKY

VŽDY JE CESTA

aneb

*Ztracený bílý muž
a pochroumaný pes
napříč kontinenty*

Druhé vydání

Galén

Příběh (nejen) o překonávání překážek
a hledání cesty

www.vzdyjcesta.cz
www.honzadrobny.cz

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmí být reprodukovány, uchovávány v rešeršním systému nebo přenášeny jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez předchozího souhlasu majitelů práv.

© Jan Drobny, Teky, 2017, 2019

Photos © Jan Drobny, archiv Jana Drobneho, 2017, 2019

© Galén, 2019

ISBN 978-80-7492-457-6 (PDF)

ISBN 978-80-7492-458-3 (PDF pro čtečky)

Tuto knihu věnuji všem lidem i tvorům, kteří ve mě věřili, ale i těm, kteří již věřit přestali. Ti všichni mě inspirovali a motivovali.

Věnuji ji i ztraceným duším, třeba jim pomůže se nalézt. A všem lidem, kterým bude jakkoli sloužit k dobru.

Jmenovitě ji chci věnovat Marcelu Hykové a Františku Vinšovi, kteří se jejího vydání již bohužel nedočkali.

I Cábovi, do jeho zcela jiné a pro všechny více než šokující životní etapy.

A zejména superbombardákovi, megafrajerovi Tekýskovi, spoluautorovi nejen této knihy, ale i celého projektu, bez kterého by nic z toho nebylo!

Můj velký učitel, ochránce a Anděl, kterému nikdy nepřestanu být neskonale vděčný. Díky, díky, díky moc za vše, partáku můj nejvěrnější!

I všem dalším zvířatům a dobrým lidem.

„Skutečná morální zkouška lidstva, zkouška, jež je základem všeho ostatního, je právě vztah k těm, kteří jsou odkázáni na naši milost – ke zvířatům. Na tomto poli lidstvo utrpělo úplnou porážku, tak velikou, že všechny ostatní prameny z ní.“

Milan Kundera

„Pes, kterého uzdravíš, tě nikdy nekousne. To je hlavní rozdíl mezi zvířetem a člověkem.“

Mark Twain

Tato kniha má sloužit mimo jiné i jako inspirace, že dobro se vyplácí...

I jako návod, že ten, kdo pomáhá, pomáhá tím především sám sobě a sám na tom nejvíce vydělá.

*„Ten, kdo ví a neví, že ví – ten spí, vzbud' ho.
Ten, kdo neví a neví, že neví – to je hlupák, střež se ho.
Ten, kdo neví a ví, že neví – to je dítě, uč ho.
Ten, kdo ví a ví, že ví – to je vůdce, následuj ho.“*

Neznámý autor

*„...nic už nebude jako dřív, ale všechno může být takové
jako nikdy předtím...“*

Neznámý autor

„Svět patří těm, co se neposerou.“

Charles Bukowski

Úvod

V knize úmyslně používám i slova jiných lidí, což není dáno nedostatkem těch vlastních, ale protože podle mého názoru říkají to samé, co se snažím předat naším příběhem. Jedná se o citáty velice moudrých lidí z různých historických období i věků, ras, vyznání či povolání a sociálního zařazení, takže by uvedená poselství měly nejen vhodně doplnit, ale především je podtrhnout.

Zde jen malý výběr, na uvítanou...

„Člověk, který jde s davem, se obvykle nedostane dál než samotný dav. Ovšem člověk, který kráčí sám, se může dostat na místa, na kterých ještě nikdo nikdy nebyl.“

Albert Einstein

„Nezměníme karty, které nám byly rozděny. Jen to, jak budeme hrát s tím, co máme v ruce.“

Randy Pausch

„Co zaseješ, to sklidiš. Protože však mezi setbou a sklizením uplyne určitý čas, neuvědomuješ si často souvislost. Přesto jsi vždy původcem toho, co se ti děje.“

Bärbel Mohr

„Člověk, který cestuje s touhou dozvědět se, směřuje přes všechny dálky hlavně k sobě samému.“

Jan Werich

„Hlupák, který ví, že je hlupák, se může stát moudrým, ale hlupák, který se považuje za moudrého, si skutečně zaslouží své jméno.“

Buddha Šákjamuni

„Má-li problém řešení, nemá smysl dělat si starosti. Když řešení nemá, starosti nepomohou.“

Dalajláma

„Když už nemáš žádné sny, tak to jsi něco jako zelenina.“

Burt Munro

„Ten, kdo chce mít něco, co ještě nikdy neměl, bude také muset udělat něco, co ještě nikdy neudělal.“

Nossrat Peseschkian

Když se ptali Dalajlámy, co ho na lidstvu nejvíce překvapuje, odpověděl:

„Lidé... obětují zdraví, aby vydělali peníze, pak obětují peníze, aby znovu získali zdraví, pak se tak znepokojují budoucností, že si neužívají přítomnost, a tak nežijí ani v přítomnosti ani v budoucnosti. A žijí tak, jako by nikdy neměli zemřít, a pak zemřou, aniž by předtím žili.“

Co předcházelo naší pouti světem

Hned na úvod vám předložím trochu náročnější stravu, ale nebojte se – v samotném příběhu už bude mít vyprávění výrazně odlehčenější formu. Nicméně právě díky tomu by mohlo dojít k nepochopení či mylnému výkladu celé podstaty knihy. Proto prosím věnujte následujícím řádkům pozornost a pokuste se jimi prokousat s trpělivostí a vůlí k pochopení, i je mějte na paměti v průběhu všech kapitol. Čím pozorněji si pročtete následující řádky, čím lépe je pochopíte, tím více byste si měli užívat příběh jako takový a tím snadněji budete přijímat vše, co vám má předat.

Proč jsem se rozhodl odstěhovat se na druhý konec světa? Neznaje tamního jazyka, bez kontaktů, bez práce, naprosto naslepo, prvně mimo Evropu, díky spáleným mostům de facto navždy či bez možnosti návratu dříve, než dotáhnu svůj plán? Ke všemu s velmi pochroumaným a stárnoucím pitbullem, kterého jsem se kdysi ujal (navíc do země, která není psům, natož bojovým, nakloněna)? Aby toho nebylo málo, ještě skoro bez peněz a v dost příšerné psychické, i vážně podlomené fyzické kondici? A proč následně poté, co jsem se po návratu dostal do ještě horší situace, než ze které jsem „prchnul“, jsme odcestovali opět na konec světa, tentokrát ale na zcela opačný? I jak jsme pak doma žili na statku mezi koňmi či proč Cesta vedla i za polární kruh? Mělo to několik důvodů a aspoň některé z nich, které stály za odletem do Peru, tedy na počátku naší Cesty, se pokusím v následujících řádcích osvětlit. Během naší Cesty, která trvala déle, než jsem čekal, a neplánovaně na třech kontinentech, jsme žili i zcela odlišným způsobem života (nejen co se týče lokalit, ale především

s ohledem na podmínky a okolnosti), tedy byli i obklopeni absolutně jinými lidmi a tvory, činnostmi a energiemi, i problémy a radostmi (současně však mnohé bylo v lecčems totožné). Takže nejen díky zcela rozdílným civilizacím jde o vyprávění složené ze čtyř povídaní a z totálně odlišných světů.

Bylo mi třicet šest let a nacházel jsem se dlouhodobě ve velmi složité, a zdaleka není přehnané říci až zoufalé situaci. Čím více jsem se z ní zkušel dostat, tím více jsem se do ní nořil. Jako když se utápíte v bažině. A byl jsem v bažině. I potápěl jsem se, víc a víc. Určité vlivy a okolnosti, způsobené z velké části dluhy, mi způsobovaly potíže pracovní, z toho vyplývaly další problémy finanční⁽¹⁾, a ty mi zas kazily vše, na čem mi záleželo. Z toho pošramocená psychika i fyzické zdraví a způsobený tlak mi komplikovaly práci. Jedno jsem si podělával druhým. Minulost mi ničila přítomnost, a ta budoucnost. Začarovaný kruh. A často právě z přemíry snahy (navíc nesprávným směrem i způsobem) jsem se nořil stále hlouběji a hlouběji. Průběžně jsem nacházel útěchu například v charitativní činnosti či duchovních aktivitách (i v alkoholu, lehkých drogách či

(1) Asi těžko se to chápe někomu, kdo nezažil, ale když jsou na vás tlaky ze všech stran a jste psychicky v prd..., neprodukuje zrovna ideální výsledky. Nebo jsem se v potřebě vše dát do pořádku i vyslyšet různá naléhání typu „žij už konečně normálně“ spojil s nevhodnými lidmi, vzal práci nebo se zapojil do činností, které šly proti mému přesvědčení. Což nejenže následně zhoršilo mou psychiku, ale i faktický stav věcí, protože jsem tu činnost dříve či později opustil, a tím přišel nejen o další peníze a čas, ale i si způsobil nové potíže, někdy i přivodil nepřátele. A navíc splácení dluhů má i takový problematický dopad, že jste věčně bez peněz, tedy nejen v nepohodě, ale i zcela paralyzovaní. Když se vám třeba porouchá auto, nemáte na opravu, a tudíž ani nemáte nezbytný pracovní nástroj, čímž přicházíte o výdělek atd. Pořád dokola. Především ale jsem měl v hlavě a v duši takové peklo, že jsem si už nedokázal užívat absolutně ničeho... Takže jsem ze svých pastavů nikdy neunikl, většinou ani v noci, protože jsem buď nemohl spát, nebo jsem měl hrozné sny. A proč jsem do této pasti, navzdory svým nesporným schopnostem, kontaktům a bohatým pracovním zkušenostem i možnostem, spadl, to je na dlouhé vyprávění a náročné na pochopení, ale

částečně to popisují v sekci „Autoři knihy“. A ke svým dluhům i dalším hříčům a chybám se hned v úvodu i v průběhu knihy přiznávám, celý příběh je pravdivý, jinak nemá šanci předat ta hlavní poselství, o která mi jde. Navíc už mě v životě pomlouvali kvůli všemu možnému, takže bude vítanou změnou, když to bude také kvůli pravdě...

Je také třeba zdůraznit, že dluhy (jakékoli, zdaleka nejen finanční) jsou hodně špatné! Nejen z hlediska morálního, ale i z hlediska karmy – což vždy zdůrazňuje i lama Ole Nydahl, kterého si velmi vážím. Na druhou stranu, aniž bych tím chtěl jakkoli snižovat výše uvedené, dáváme penězům a čemukoli s nimi souvisejícím výrazně větší váhu, než má – oproti nesrovnatelně důležitějším aspektům, kterými se naopak jako lidstvo skoro nezabýváme. Znam i několik lidí, kteří až úzkostlivě dbají na vše kolem peněz a jsou tak z pohledu společenských kritérií ti solidní, ale přitom mám za to, že slušný člověk by měl mít problém si s nimi sednout k jednomu stolu. A současně mnozí soudí druhé, zejména ohledně financí (aniž by znali všechny souvislosti a přímo se jich to týkalo), rychleji a rázněji, než jim přísluší. A že je to věcí pouze těch dvou – věřitele a dlužníka. Ať tak či onak, každopádně to je špatně, nemá cenu to jakkoli omlouvat či jinak okecávat a bylo třeba s tím něco dělat. Ale úplně nejvíce ze všeho chci zdůraznit, že má slova a přístup rozhodně nejsou návodem, abyste na dluhy kašlali. Rozhodně ne! Jen tvrdím, že je to lepší, než si dát kulku do hlavy či se uchlastat nebo ufetovat – tedy konat tak, že je stejně nesplatím, ale ještě jsem přitěžil, blízkým i společnosti. A zejména je to myšleno v tom slova smyslu, že je lepší se na ně dočasně vykašlat, abych se nadechl a našel cestu, jak se jich zbavit ve výsledku rychleji, než kdybych se v nich plácal po zbytek života. Ale není to cesta pro každého, patří k ní mnohá odsouzení (možná i nyní, některých z vás), a to neustojí každý. Navíc se to také nemusí povést a pak trest je ještě výrazně tvrdší než „jen“ ty dluhy. Každý jsme nějaký a každého okolnosti, souvislosti i přístup, povaha, ale i stav, do kterého se dostal, je jiný. Toto byla cesta pro mne, ale kategoricky odmítám, že by to byla cesta obecná. Je třeba si uvědomit, že vše a každého je nutné posuzovat individuálně a já jsem prostě „mimozemšťan“ (zdaleka nejen dle mého názoru) a funguji u mě zcela jiné procesy než u „pozemšťanů“. Navíc jsem extrémista, takže jsem se za ty roky vrhal do nových a nových extrémů, které měly vyřešit vše jednou provždy a namísto toho mne odrovnaly jednou provždy (málem, nebýt „mimozemšťan“). A jediné, doslova jediné, co jsem za ty roky nevyzkoušel, bylo – neřešit to. Nervat to přes závit, nechtít to za každou cenu vyřešit ihned a provždy.

Co tím chci předat na obecné bázi je to, že vždy nějaká cesta je a vyplatí se ji hledat (bez alibismů ovšem!) a nevzdávat se! I proto se tak obnažuji, protože kdybych to nedělal, někteří si třeba řeknou „jo, tomu se to mluví, když nemá problémy...“

jiných berlách, plácal jsem to, jak to šlo), ale tím, že můj život měl velmi špatné základy i směr, to byly jen dílčí náplasti, nikoli řešení. Bojoval jsem, boxersky řečeno občas vyhrál kolo, ale celkově na body to byla katastrofa. Neměl jsem ani domov, žil jsem kde a jak se dalo, až to došlo tak daleko, že v době, kdy jsem se rozhodl odcestovat, jsem spával na zemi v práci.

K tomu jsem měl pocit, že se na mě lepší i smůla, prostě že mi není přáno (což jsem tehdy částečně a dnes již naplno vnímám jako karmu, i že to tak prostě mělo být a jednou to pochopím, tedy i ocením, což se již stalo). Odpusťte, ale neumím to popsat výstižněji, než že jsem posral⁽²⁾ či se posralo, co se jen dalo... A byť jsem si byl vědom svých mnohých předností (které mi navíc blízcí v dobré víře, ale často až vyčítavě předhazovali), byly mi spíše ke škodě než ku prospěchu, což bylo o to více zdrcující. Bylo tedy třeba se je naučit ovládat, ale v takto začarovaném kruhu máte plné ruce práce sami se sebou. K tomu připočteme celoživotní frustrace z fungování našeho „civilizovaného“ světa⁽³⁾, které jsem sice byl schopen pochopit, nikoli už však přijmout, tedy ani dle toho jednat a žít (vlastně jsem ani nechtěl), natož z toho profitovat – to se samozřejmě logicky vylučuje. Přidejme rodinná trápení, dávná i ne-dávná, dlouhou řadu dalších aspektů, včetně mé velmi složité povahy (za kterou jsem ale i tak byl již tehdy podvědomě rád), či velmi citlivé vnímání bolestí světa i druhých. A opravdu jsem na tom nebyl

(2) Omlouvám se za vulgarismy, ale mají svůj smysl. Sice rozhodně nejsem žádný svatoušek (naopak!) a většinu života jsem mluvil jak kanál, ale víceméně souhlasím s názorem, že vulgarismus je v podstatě chudoba vyjadřování. Zvláště český jazyk je natolik bohatý, krásný a pestrý, že se myšlenky či názory dají vyjadřovat výrazně košatěji a výstižněji než zredukované do vulgarismů. A před cizími lidmi a dámami je to nepřipustné... Na druhou stranu v lidové řeči, zejména ve vyprávění historek či vtípů, mají vulgarismy doslova nezastupitelné místo. I ve vyjadřování určitých stavů, kdy jsou prostě zcela nejtrefnější... Proto je občas ve svém vyprávění užiju. Ze stejných důvodů užívám i hovorovou mluvu a slang,

prostě tak, jak mi zobák narost a jak bych vám příběh vyprávěl třeba u táboráku. Samozřejmě výrazně umírněněji s ohledem na to, abyste mi také rozuměli. Při ústním vyprávění navíc velmi gestikuluji i mám pestrou mimiku, to v textu lze těžko suplovat, proto aspoň užívám poměrně často smajlíka, zcela neplánovaně, vyplynulo to tak.

(3) Hodnoty a principy v našem světě fungující, v čele se zcela bezduchým materialismem, bezbřehou nenažraností, sobeckou, bezohlednou, až destruktivní zjištěností, omezeností, povrchností, pokrytectvím a nenapravitelným ničením vlastního a ostatních druhů i společného domova – naší planety (tedy zcela idiotské jednání na úrovni retardace, přesto se bijeme do prsou a sami sebe nazýváme krály tvorstva). Prostě ta naše neuvěřitelná lidská hloupost (která dosadila k moci Hitlera či Stalina a historie se opakuje), v kombinaci s neuvěřitelnou arogancí, škodící všemu a všem, i zcela prohnílé a nesmírně chatrné základy (s ještě chatrnější civilizací – asi málokdo si to uvědomuje, ale to, co považujeme za jistoty a je pro nás důležité, tomu stačí jen malinko, aby jak lusknutím prstu nebylo), i principy a priority jejího fungování. Například že to, čím se zabývá většina lidí a co považujeme za prioritní, je zcela nepodstatné, až malicherné v porovnání s tím, čím se skoro nikdo nezabývá. A teď ani tak nemyslím „duchovní kraviny“, jak by to někdo nazval, ale elementární principy žití každého z nás i přežití druhu jako takového. Jedním z mnoha paradoxů naší na hlavu postavené civilizace je fakt, že drtivou většinu času a energii věnuje lidem a činnostem, které nás netěší a nebaví, abychom pak kvůli tomu neměli čas, energii a ani náladu na ty, co máme rádi, a na to, co nás těší, přičemž se ještě rádi oháníme formulkou, že tomu tak je právě kvůli nim.

Ze života se vytratil život a stalo se z něj jen honění, stresování a věčné „nemám čas“. Žijí tak úspěšní i neúspěšní, jedni se honí, aby měli, druzí, aby o to nepřišli. A všichni si myslí, že „musí“. V tom je ta naše zvrácená „civilizace“ právě nejpodivnější. Že žijeme proti zdravému rozumu, proti přírodě, proti naší přirozenosti, proti smyslu žití jako takového, proti vlastnímu štěstí, a ještě myslíme, že vlastně musíme. Každý vzpomíná (skoro každý), jak měl krásné dětství, přičemž hořekuje na dospělost, i dětem říkáme: „Užívej života, dokud můžeš“. Copak ale zbytek života má být už jen za trest, jen jedna velká povinnost a starost, bez radostí? Kdo to vymyslel, co je v tom za logiku?? A že mnozí se snaží jen přežít, namísto žít. Proč jsme si to takhle zařídili? To mi prostě hlava nebrala a tím, že se mi takový způsob života zdál naprosto zvrácený a smysl postrádající, logicky s ním těžko mohu koexistovat, tedy z něj i těžit. To vše a mnohé další mě vždy obrovsky trápilo a trápí dodnes. Jen už to v současnosti, stejně jako jiné starosti, umím ovládat a často i využívat ku prospěchu druhých i sebe. Tehdy ale má trápení zcela ovládaly mě a můj život.

dobře. Sice jsem pro většinu lidí navenek působil jako ten „usměvavý, bezstarostný, šťastný“ (kterému ze závisti ještě někteří škodili či ho aspoň pomlouvali), ale to je dáno mým přístupem i povahou. Nicméně pár mých úplně nejbližších přátel znalo velmi dobře pravdu – nacházel jsem se přesně v tom stavu i situaci, ve které si mnozí sahají na život, respektive dělají to ještě výrazně dříve, než kam až jsem se propadl já.

To by ale odporovalo mému přesvědčení (i když jen zčásti), bylo by to nečestné vůči mým závazkům i neohleduplné vůči lidem, kteří mě měli rádi a pomáhali mi. A pak – mám Tekyho – psa, věrného přítele, který by se beze mě utrápil. Mohl bych dát kulku do hlavy oběma, ale nezabil bych přece přítele a navíc by to pěkně zamávalo s mou karmou. Nicméně rozhodně nenaříkám, uvádím to jen pro pochopení celého příběhu a vím, že si za vše mohu sám. Nejen tím, jaký jsem a nejsem, ale i prostor (prozřetelnost, universum, Buddha, Bůh, je jedno, jaké slovo použijeme) nám vždy dává to, co chceme. A já vlastně na úrovni nejhlubšího podvědomí nikdy nechtěl peníze či jinou formu společensky uznávaného úspěchu, ale především zkušenosti, rozvíjet se a vědět víc. A to jsem také dostával. Nejvíce se totiž naučíte o světě, o druhých a především o sobě ve sračkách⁽⁴⁾ – když je přežijete.

(4) Samozřejmě v nejmenším to není myšleno tak, že srač... samy o sobě jsou požeňáním či lekcemi. Ale když je správně uchopíte a přičtete k tomu vše, co přinášejí (v čele s tím, že musíte vystoupit ze své komfortní zóny i se naučit či alespoň objevit ctnosti, jako jsou pokora, vděk, smíření...), i odnášejí (mimochodem jsou i úžasným filtrem na lidi), pak mohou být skutečným darem a posunout vás tam, kam byste se bez nich dostat nemohli. Obdobně jako když přežijete svou smrt (o čemž také něco vím), což má k sobě velmi blízko. Nebo žítí v jiných kulturách (kam mě kromě mých snů vyhnaly právě ty srač...) vám dá poznání a zkušenosti, které byste jinak neměli šanci získat – možná zčásti na úrovni teoretické, ale to rozhodně není to samé.

Tak jsem je dostával. A tím i lekce k nezaplacení (které jsem ale ještě bohužel příliš neměnil v poznání). Pravda je i taková, že jsem nikdy neměl strach ze smrti, nemoci⁽⁵⁾ či chudoby, ale až doslovnou hrůzu jsem měl z šedivého, nezáživného, tuctového života (který by navíc řídil systém a společnost, nikoli já). Jen přežívat, tedy žít bez vyššího smyslu, cíle a naplnění, jak to dělá většina lidí v naší „civilizaci“, i těch „úspěšných“, z toho jsem měl vždy až panickou hrůzu. Vnímám to jako pretrpění času, než umřeme. A mrhání darem, protože život je dar od Boha (když použiji křesťanskou terminologii).

Ale tak to přece být nemá, život se má užívat! Nicméně ten pestrý a nevšední život jsem si představoval „trochu“ jinak, což nic nemění na tom, že jsem dostával, co jsem chtěl – šedivý, tuctový, nezáživný život jsem skutečně nežil... Má očekávání byla, pravda, zcela jiná. Ale byla to právě má očekávání, která mě zklamávala a trápila⁽⁶⁾, nikoli fakt, že bych nedostával, co jsem si přál, co jsem přivolával a přitahoval. Je potřeba být k sobě hodně upřímný a pravdivý na takové přiznání. Nejčastěji však lžeme sami sobě...

Když se někomu nedaří, jen málokdo si přizná, že vlastně má, co chtěl⁽⁷⁾. Jde jen o to vědět, co doopravdy chceme, a co ne, určit si priority a srovnat si, co k čemu vede a nevede. K tomu je třeba i velká dávka soudnosti a upřímné, pravdivé sebereflexe. A především uvědomění, že my jsme ten klíč, což také nejde vždy hned pochopit a vidět, i když podvědomě to víme všichni⁽⁸⁾.

(5) Platí to o mně a hlavně o tehdejší době, navíc co se týče smrti či nemoci blízkých, jsem si užil později své, což se v knize také dočtete.

(6) Často slyšíme (a mnozí i říkáme), že mě zklamal ten či onen nebo práce nebo dovolená nebo... Faktem ale je, že dotýčný se chová podle toho, jaký je, i ta práce či dovolená jsou takovými, jakými jsou, jen my jsme od nich očekávali něco jiného... Právě naše očekávání jsou tím, co nás

zklamalo či i nadále zklamává (když si to neuvědomíme). Navíc se tím i ochuzujeme, protože když od zmrzliny očekávám, že bude jako bramborák (teplá, slaná a mastná), pak rozhodně budu zhnusený, místo toho, abych byl nadšený, jak je sladká a ledová. Samozřejmě – asi namítnete, že těžko lze být nadšený, když se někdo zachová jako hajzl nebo vám proprší dovolená, ale i kontakt s hajzlem se dá využít ku prospěchu, a když si na své dovče užijete výlety v dešti (mimochodem víte, jak je v dešti v přírodě parádně, včetně toho, že nepotkáte jiné výletníky a jak svěží je vzduch), či se pustíte do nějaké společenské hry namísto koupání, je to rozhodně přínosnější než být naštvaný. Co je lepší – mít popršenou dovolenou, ale užívat si se svými blízkými činností, na které doma a na prsluněných dovolených nemáte čas či potřebu je dělat, i mít úžasný pocit z toho, jak i negativní události brilantně zvládáte a jste navíc příkladem, nebo mít popršenou dovolenou, být naštvaný, mít naštvané blízké a ještě za to vše platit?

(7) Měl jsem kamaráda, který vždy toužil být bohatý, uznávaný, respektovaný, obdivovaný, ale současně ještě raději měl gauč, zapálit si jointa a flákat se. Chtěl to skloubit a zcela odmítal jít cestou těch, kterým se to povedlo – tedy dřiny a sebereflexe. Dokola jen viděl a mluvil o těch, kterým se to povedlo bezpracně – ale to byli buď velcí klikaři, nebo o nich prostě nevěděl vše – třeba že nejdříve dřeli, a až pak se z nich stali „pohodáři-flákači“, kteří si jen lehkou činností svou materiální existenci udržují. Samozřejmě dá se čekat na výhru v loterii či jiné štěstí, ale nemyslím, že je dobré život pročeekat, navíc na něco, co má mizivou šanci na úspěch. Navíc když nejsme připravení, může i výhra v loterii být zkárou. Ten dotyčný svůj přístup nezměnil, ani když mu kvůli tomu nic nefungovalo, a partnerka ho i s dětmi opustila. On to viděl jen jako smůlu či nepřízeň osudu a jen ukřivděn a závistivě plival na ty, kteří se o svůj úspěch tvrdě zasloužili. Rozhodně ale netvrdím, že klíč a recept na štěstí je „někým být a něco mít“. Jestliže je někdo skutečně šťastný, že nedělá a nemá nic, přičemž celé dny jen přemýšlí o nesmrtelnosti brouka, pak je to správná cesta. Stejně tak, pakliže je někdo šťastný coby workoholik a skutečně mu to dává pocit štěstí, pak i to je správná cesta. Často, ne-li většinou, tomu ale bývá naopak a navíc chceme to, co nemáme, a závidíme to druhým, přičemž kdyby ta možnost skutečně byla, měnit bychom nechtěli.

Uvedu vám jeden příklad, který navíc tím, že znám lidi v podstatě ve všech sociálních a zájmových skupinách, není hypotetický, ale ze života, stejně jako všechny ostatní. Představte si, jak jede pán v novém luxusním mercedesu, je krásné léto a on míjí zahrádku před hospodou, kde se u piva baví partička „zevlounů“ (flákačů). Oni závistivě koukají na jeho auto i na tu atraktivní kost, která sedí vedle něj, a říkají si: „Hele, takhle bych se chtěl mít“. A on, celý udřený a ustaraný, věčně s telefonem u ucha,

si zas při pohledu na ně říká: „Hele, takhle bych se chtěl mít.“ A přitom skutečnost je taková, že oni i on mají tu možnost – on může zastavit, zahodit telefon i kravatu, vykašlat se na to, co řeší, a dát si pivo, oni zas mohou vstát a jít makat, vzít druhou práci či začít podnikat a také to auto i roštnku mít. Ale to právě ani jeden z nich doopravdy nechce a koneckonců proto to také nedělají. Oni chtějí vysedávat u toho pivka a mít klídek, on zas chce mít ty peníze, moc, krásné ženy atd. Oni i on mají to, co chtějí, ale protože s tím ruku v ruce jde i to, co nechťejí, a naopak to znemožňuje mnohé z toho, co by rádi, nemají pocit uspokojení a štěstí. Stačí si ale jen uvědomit, že vlastně máme to, co chceme, a pakliže to není pravda (že ten poměr je opačný, že nám většina spíše nevyhovuje), tak to změnit. V uvedených příkladech by to znamenalo přestat vysedávat u piva či se vzdát velkých peněz a funkcí. To by se jim ale také nelíbilo, proto v mnohých případech stačí si jen s pokorou a sebereflexí uvědomit, že vlastně mám, co chci (a co nechci, což spolu souvisí a je toho nedílnou součástí), a že současně to mohu změnit. A pakliže nemohu (což většinou znamená, že nechci, alespoň ne dostatečně), pak bych neměl nadávat a už vůbec ne závidět, i proto, že zdaleka nevím vše, co ten, komu závidím, musel vykonat či obětovat, co bych já vykonat nebo obětovat rozhodně nechtěl.

(8) Sice se nám to často nezdá, respektive nechce zdát, protože se jeví mnohem jednodušší obviňovat celý svět než sami sebe. Zajímavé je, že si to de facto uvědomujeme, ale polovičatě, jak nám to v naší pohodlnosti, samolibosti a omezenosti vyhovuje. Když se nám daří a věci vycházejí, jsme MY ti pašáci. Když se nedaří a věci nevycházejí podle našich představ, můžou za to ONI – šéf, žena, manžel, kolega... Že ale my sami si vybrali tu ženu, muže, práci (či nedělali nic nebo ne dostatečně, abychom získali nebo si zasloužili lepší) a nechali události dojít jinam, než kam jsme chtěli, opět jen my sami jsme zodpovědní za průběh, tedy i za nápravu. To se nám už přiznat nechce. Zdánlivě jednodušší je brečet, pomlouvát a závidět, než si přiznat nepříjemnou pravdu a vzít tak svůj život do vlastních rukou. Silný člověk si přizná chybu, protože má sílu a vůli podívat se pravdě do očí, jen slaboch a lenoch ukazuje na druhé. Ten tomu bohužel většinou i sám věří, jakákoli jiná cesta se mu jeví jako příliš obtížná. Nejčastěji a nejpřesvědčivěji lžeme totiž především sami sobě. Ke své škodě i ke škodě našich blízkých a ostatních, protože vše spolu vzájemně souvisí. Logicky. Pochopitelně si uvědomuji i vliv vrozených genů, ale jednak ani ty nejsou náhoda, a věřím, že vše, včetně toho, jací jsme a komu jsme se narodili, nás má něčemu naučit a má to svůj důvod, ale především ani geny nejsou nevhoda. Jako u všeho i zde platí, že nemá cenu řešit, co je dáno a co bylo, ale vždy jde změnit, jak s tím naložíme a co bude – zda využijeme přednosti a s nedostatky se naučíme pracovat tak, aby i z nich se postupem času staly přednosti, protože každý z nás je jedinečný a každý

nejenže může, ale především měl by být a zaslouží si být šťastný. To není fráze, to není pohádka, to není náboženské dogma, to je selský rozum, racionální dedukce a prožití osudy sebe i druhých!

Samozřejmě potřebujeme i ono pověstné štěstí, ale to přeje připraveným, těm ostatním (myslím ty, kteří se vymlouvají, že ho nemají) nepomůže, ani kdyby o něj zakopávali, už proto, že ho ani nevidí či neumějí využít. A naopak směla je pro ně vítanou omluvou (výmluvou!), zatímco ty, kteří opravdu chtějí, maximálně jen trochu.

Možná si říkáte, proč, když jsem „všechno tak dobře věděl a znal“, jsem současně byl v prd... To bylo dáno jednak tím, že je velký rozdíl mezi vědět a vědět, přičemž mnohé vím až dnes i díky tomu, co je obsahem této knihy, a proto doufám, že snad něco z toho předám i vám. A pak také dvěma kolejami, po kterých jel můj život – jedna byla „současnost“, druhá „minulost“. Před nějakým časem jsem započal cestu, řekněme, své duchovní revoluce, začal jsem na sobě pracovat, na totální změně sebe samého, svého života... A v podstatě se dařilo, mnohého starého jsem se zbavil a mnoho nového nabral – lidi, poznatky, energii. Ale pořád mě strašily a znovu dokola vracely na starou kolej následky mých chyb, mého starého života. Hlavně dluhy. Pořád se mi nedařilo se z tohoto začarovaného kruhu vymanit, ať jsem se snažil sebevíc, i když se mi (vnitřně, v rámci práce na sobě) dařilo. A samozřejmě jsem tehdy ještě nevěděl vše až v takové míře a podobě jako dnes, natož jak to budu vědět zas o nějaký čas později. Ale přesto jsem již kus cesty i poznání urazil. Byl jsem si tedy velmi dobře vědom toho, že já jsem příčinou svých nesnází, což současně značí, že jsem i nápravou. To byla samozřejmě svým způsobem vynikající a optimistická zpráva, protože když neznáme skutečnou příčinu problému (jakéhokoli), nemůžeme ji ani odstranit a problém vyřešit.

Navíc kdo si neuvědomuje, že my máme klíč k naší budoucnosti i k řešení našich obtíží, pak sám sebe chápe jako bezmocnou loutku v rukách osudu (čímž v nejmenším

nepodceňuji úlohu osudu, ani jak moc důležité je mu naslouchat a ve správný moment se jím nechat vést), což musí být nesmírně bezútěšný, beznadějný a zoufalý pocit. Já řešení tedy znal a věděl jsem, že je vše v mých rukách, nicméně jsem byl už natolik zmlácený, zjizvený, unavený a poznamenaný, i bez sebevědomí a chuti k čemukoli (navíc toho bylo tolik co napravovat, že to snad ani za jeden lidský život nešlo zvládnout, a ani jsem nevěděl, kde či jak začít), že spíše na mě tento fakt působil kontraproduktivně. Máte klíč nejen k ukončení trápení, ale i ke štěstí, a jen ho nejste schopni použít. To byl zoufalý pocit, který mi bral poslední zbytky energie, chuti a vůle žít, ale i sebedůvěru a sebeúctu. Prostě jsem se z toho všeho nemohl nejenže vymanit, ale navíc to nakonec zašlo tak daleko, že doslova vše mě sráželo dál a dál na kolena. Dokonce i setkání s milovanými či přáteli nebo nějaká dříve oblíbená aktivita – i to jen prohlubovalo můj pocit zoufalství a beznaděje. Že o tohle vše krásné jsem se připravil a nejenže mít už nikdy nebudu, ale i těmhle úžasným lidem jsem ublížil či ublížím nebo je nějak zklamal, jako mnohé předtím. Doslova se mi nechtělo žít a vlastně jsem už ani nežil – nejraději jsem byl někde zalezlý sám a jen jsem prosil, ať spadne strop či nějak obdobně ať mi osud už konečně pomůže. Záleželo mi už pouze na tom, aby to milovaní nepoznali (aspoň ne v plné míře), protože jsem se jim pochopitelně vyhýbal. A také jsem nechtěl, aby na to doplácel Tekýsek, takže vlastně především kvůli němu jsem se držel, bral ho (nás) do přírody apod. Čímž mi nikoli prvně, ani naposledy, a zdaleka nejen tím, zachránil život i zdraví, protože pohyb jsem nutně potřeboval nejen na rozehnutí chmur, ale i s ohledem na několik zdravotních potíží (jsem přesvědčený, že i proto mi ho osud přivedl do cesty).

Promýšlel a zkoušel jsem různá extrémní řešení, která by znamenala i obětovat život. Už jsem byl v tomto směru svolný k čemukoli, doslova (tedy kromě okrádání duchodců

ve velkém a obdobných aktivit, které se občas nabízely a které mnozí společensky uznávání a obdivování „podnikatelů“ či politici konají bez mrknutí oka). Všechny varianty ale pomalu postupně odpadly jako velmi těžko řešitelné či kvůli výraznému riziku, že se vše ještě zhorší. To jsem nesměl připustit!

Po bezpočtu bezesných nocích i přečkaných stavech, kdy jsem trpěl, jak si kromě těch, kteří prošli něčím obdobným, umí představit asi jen málokdo⁽⁹⁾, po poradách s lidmi, na které dám (i kterým jsem byl zavázán či dlužil nebo obojí), jsem dospěl, jak jsem dodnes přesvědčený, k nejlepšímu řešení: odjet co nejdále, do pokud možno co nejodlišnějšího prostředí (a také do co nejtěžšího dle hesla „co tě nezabije, to tě posílí“), pokusit se vše ze sebe setřepat, dát si zdraví i sebevědomí, spaní a vůli žít dohromady a začít znova. Takový životní restart. A najít odpovědi, což znamená především nalézt ty správné otázky (některé z nich předkládám již zde v tomto úvodu, ale sám jsem tehdy rozhodně tak daleko nebyl). A také klid, rovnováhu, smíření a sám sebe. A nebýt v křeči, která mnohé způsobila. Začít budovat svůj život od nuly.

Byl jsem přesvědčený, že tím najdu i způsob, jak vyřešit své závazky – možná to zní divně, ale tak znělo i doporučení mých rádců: chceš-li vyřešit své závazky, v první řadě se jich zbav v hlavě. Žij a jednej, jako bys je neměl (bez toho tlaku a neustálého ovlivňování všeho, když už to došlo tak daleko) a jednou je třeba vyřešíš. Ve stavu a v situaci, ve které jsi, toho nedosáhneš zcela určitě a mrtvej nebo v blázinci či v kriminále taky nikomu moc platnej nebudeš⁽¹⁰⁾. Dostal jsem tak od svých nejbližších i kamarádů věřitelů, kteří věděli moc dobře, že jsem padal hlouběji a hlouběji právě díky křečovitém snahám své závazky vyřešit, v podstatě pozhánání se na ně nyní vykašlat – ale s podmínkou, že se budu skutečně důsledně držet plánu, tedy že vše ze sebe setřesu, na vše zapomenou a začnu zcela nový život.

(9) Zdůrazňuji, že si jsem více než dobře vědom nesrovnatelně horších problémů, vedle kterých tyto a obdobné jsou na první pohled směšné. Například v rámci charitativních činností jsem nejednou byl u umírajících dětí či byl svědkem jiných nepředstavitelných utrpení. A vždy, když jsem si na ně vzpomněl, jsem se styděl, co považuji za problém a jak mrhám svým životem, za který by oni a mnozí další dali doslova vše. Bohužel ale na výsledném prožívání mých problémů a na tom, co mi způsobovaly, to nic (tehdy) nezměnilo, leckdy to naopak vše ještě zhoršovalo. Cítil jsem pocit viny i vůči těmto lidem, dokonce až sebestyčství. Nepopisuji svá trápení jako utrpení proto, že by až tak strašnou tragédií skutečně byly, ale že jsem to tak cítil a především prožíval – skoro jsem nespal, nejedl, klepal se a doslova mlátil hlavou o zeď či stůl... Dojdete-li do takového stavu, je svým způsobem jedno, co ho způsobilo, a i kdyby ve své podstatě šlo o tu největší kravinu, nesnižuje to výsledné trápení. Jsou i lidé, kteří se trápí obdobně, a přitom k tomu nemají žádný konkrétní důvod – prostě jsou třeba nemocní. A naopak jiné lidi skutečné utrpení „nakopne“ či „probere“ a začnou k životu i k sobě samým přistupovat zcela jinak. Nehledě na to, že když se staráte o někoho velmi vážně nemocného, kdo je navíc na vás plně závislý, pokud máte všech pět pohromadě, vlastně ani na nějaké trápení nemáte sebemenší čas a prostor. Takže na jednu stranu jsem nepřitelem toho, když někdo dělá z komára velblouda a fňuká kvůli kravině, protože si neuvědomuje, jak vypadají skutečné problémy, na druhou stranu ani nelze k druhým přistupovat stylem „ten toho nadělá“, když nevíme vše, včetně všech souvislostí či předcházejících událostí, a nejsme v jeho kůži, neznáme jeho povahu, pocity, hodnoty, priority atd. Nezapomínejme, že každý jsme zcela jiný. Nejsme všichni schopni a ani povinni chápat druhé, stačí je respektovat (samozřejmě pakliže vědomě neubližují druhým, ale i tam je nutné jim porozumět, protože jen odstraněním pravé příčiny, čemuž nutně předchází její pochopení, skutečně odstraníme problém).

(10) To mi říkal kdysi již pan doktor Hnízdil, velmi uznávaný a náš nejnámější psychosomatik, když jsem se k němu dostal v dost zbědovaném zdravotním stavu (devítimilimetrový výhřez plotýnek, se kterými jsem měl často až nesnesitelná trápení, krvácející hemeroidy, žaludeční vředy, silné migrény, nespavost atd.). Doslova řekl, poté co prostudoval všechna má vyšetření a pozorně si mě vyslechl: „Pane Drobný, jestli vy okamžitě se svým životem něco neuděláte, velmi brzy skončíte mrtvý, na kapačkách nebo v blázinci a ani z jednoho se už nedostanete. A upřímně se dívím, že ani jedno ještě nenastalo!“ Tehdy jsem mu tvrdil, co asi už někdy řeklo mnoho z vás či na to myslí při čtení těchto řádek: „No jo, to se řekne, ale jak se mám zbavit dluhů či změnit systém, ve kterém jako lidstvo žijeme?“ Věděl jsem, že má pravdu, ale současně jsem si neuměl v nejmenším

představit, jak bych to mohl provést. Byl jsem přesvědčený, že ani nesmím – mám přece závazky, a to nejen dluhy, ale i jsem povinovaný lidem, kteří mi někdy pomohli, kteří mě mají rádi (dnes už vím, že v tomto slova smyslu povinovaní jsme pouze sami sobě – být šťastní a ten, kdo vás má opravdu rád, pak bude šťastný s vámi). Nemohu se přece na vše a všechny vykašlat! Nicméně později, když několikrát málem nastalo něco z toho, před čím mě varoval, jsem přišel na takové „meziřešení“ – že když nemohu pomoci sám sobě, mohu alespoň pomáhat druhým (a tím třeba pomohu i sobě) a začal jsem se velmi angažovat v charitě. Sice na začátku toho byly částečně i méně ušlechtilé pohnutky, zejména lidí, se kterými jsem se do toho v počátcích pustil, ale uvažoval jsem o tom již předtím, proto mně jejich nabídka přišla velmi vhod. Navíc to vypadalo, že tím vyřeším i své finanční závazky (nemělo jít vysloveně o podvody, jen chtěli být „finančně šikovní“, ale nikomu tím neškodit), což by byly doslova dvě mouchy jednou ranou. To druhé se tehdy nakonec nepovedlo, bylo to doslova naopak. Navíc když jsem postupně odmítal některé jejich zcela nesmyslné požadavky, získal jsem v nich i nepřátele, kteří mi velmi agresivně vyhrožovali i ošklivě mě špinili v tom smyslu, že jsem si už určitě nakradl dost milionů bez nich, když to odmítám (podle sebe soudím tebe), ale to už je jiný příběh. Každopádně charitě jsem tehdy velmi propadl a dalo mi to obrovsky moc. Tekýsek celou tu dobu byl samozřejmě při tom. Škoda, že toho se ti dotyční neúčastnili, o moc se ochudili.

Současně vždy bylo mým snem poznávat svět a odlišné civilizace. Jako Honza s rancem přes rameno, který se protlouká sám a bez prostředků, protože cestovat s naládovanou platební kartou umí asi každý a především toho tak moc nepozná, ani se nenaučí... Mám rád výzvy a Honza jsem, bez prostředků také, tedy vlastně mám ideální podmínky ke splnění svého snu ;-). A koneckonců je to nejlepší způsob, jak k tomu přistoupit. Když musíš, tak musíš! Takže proč si to ještě ztěžovat, a naopak nevýhodu neotočit ve výhodu? Záleží přece jen na nás, zda se na sklenici s vodou díváme jako na poloplnou či poloprázdnou.

Navíc v Evropě právě naplno bujela finanční krize a začínaly krachovat i úspěšné, zaběhlé firmy či přicházeli o práci

i dlouholetí, úspěšní zaměstnanci. Bylo jasné, tehdy v roce 2013 víceméně jen dobrým prognostikům či „milovníkům konspiračních a jinak bláznivých teorií“ (jak jsou někdy nazýváni i ti, kteří jen tupě nepřejímají, co nám do hlavy nalévá systém ovládající mnohá média, potřebující z nás mít stádo ovcí), že v našem světě probíhají a především budou probíhat zásadní změny – ekonomické, ekologické, klimatické... Že dost pravděpodobné jsou i války či migrační krize, i že terorismus bude sílit atd., prostě že vše bude jinak, než jak jsme zvyklí. A také že mnoho našich „jistot“ vezme za své. I z těchto důvodů bylo praktické poznat vzdálené a na tom našem přímo nezávislé světy, vybudovat si tam zázemí, kontakty a mít kdykoli možnost, případně i se svými blízkými, se přesunout do příznivějších a bezpečnějších podmínek.

Kdysi jsem už do zahraničí odešel⁽¹¹⁾, do Anglie, ale tehdy jsem to cítil jako vyhnanství, i k tomu tak (bohužel!) podvědomě přistupoval. Což způsobovalo mnohé nežádoucí řetězové události, díky kterým jsem si tuto životní etapu nejenže příliš neužíval, ale naopak se spíše trápil, a v součtu všeho měl nehodu (v podstatě sebevražednou), která mě jen doslova zázrakem⁽¹²⁾ nestála život – tedy umřel bych nešťastný. Obdobně vadný přístup už nemíním opakovat!

(11) I o tom se dozvíte v sekci „Autoři knihy“, nicméně velmi stručně – pořádal jsem gigantickou motoristickou akci (stuntriding, freestyle motocross, tuningová auta, hummery, off road trať, noční adrenalin show s pyrotechnikou a mnoho, mnoho dalšího) v Praze na Letné. Z diváckého hlediska byla moc povedená, v médiích o ní psali doslova nadšeně. Ale zčásti mým megalomanstvím, zčásti mou nezodpovědností i mladickou nerozvážností a zaslepeností, kvůli nimž jsem se hnal jen bezhlavě za výsledkem, ale i zčásti souhrou různých nepříznivých okolností jsem si tehdy doslova zlámal vaz. Diváků bylo dost, ale ne tolik, aby zaplatili obrovské náklady. Přišel jsem doslova o vše – o peníze, auto, sny, ideály, plány, navíc jsem se obrovsky zadlužil (což mělo i „komický“ rozměr v tom slova smyslu, že ti, kteří mi tehdy radili, ať nikomu nic nepodepisuji, protože

víceméně všechny dodávky tribun, plotů atd. jsem měl na čestné slovo, když jsem všem dodatečně objednávky podepsal, protože mé slovo přece nemá menší váhu než podepsaná smlouva, a stal se tak oficiálním velkodlužníkem, ti samí lidé mě pak nejvíce pomlouvali a odsuzovali. Přitom zachovat se jejich stylem, oficiálním dlužníkem bych nebyl). Následně měsíce jsem se snažil splatit či jinak vyřídit (protislužbami apod.), co jen šlo. Vrátil jsem se i k pinglování a celkově k „normálnímu“ stylu života, jen jsem makal a absolutně rezignoval na jakékoli sny (což v podstatě bylo i podmínkou blízkých, kteří mi pomohli z nejhoršího), ale byl jsem jako tělo bez ducha. Během měsíce od akce mě navíc opustila po pětiletém vztahu přítelkyně (nebylo to, jak to vypadá, mohl jsem si za to sám, předešlými pěti roky, výbuch akce se vším souvisejícím byl jen poslední kapkou) a kvůli rakovině jsem musel uspat svého věrného vlčáka Codýska, synka mého prvního psa Ronušky. Do Anglie jsem neutekl (a už vůbec ne do nějakého blahobytu), jak si tehdy mnozí mysleli a o mně šířili, všichni věřitelé věděli, kam a proč jedu, byl jsem s nimi i během pobytu ve spojení a tam jsem makal devadesát hodin týdně. Začínal jsem u nádobí a ve studeném, vlhkém suterénním bytu, se sedmi dělníky, kteří chodili či se vraceli z různých směn, takže jsem velmi špatně spal a celkově, i z řady dalších důvodů, včetně těch v mé hlavě a duši, šlo zejména ze začátku o noční můru. Respektive ještě hůře, protože jsem měl tehdy sen, velmi ošklivý, doslova noční můru, ale když jsem se probudil a uvědomil si realitu, okamžitě jsem chtěl zas usnout, protože ten hnusnej sen byl lepší...

(12) Šlo o nehodu na motorce, ale ten den a tu jízdu jsem v podstatě dělal vše pro to, aby to tak skončilo... A nejen podle kámošů, kteří nehodu viděli, se nedala přežít. Vlastním tělem jsem málem převrátil auto na bok, mělo zhruba metr kola ve vzduchu, taková rána prostě musela roztrhat vnitřnosti. Neztratil jsem vědomí, pamatuji si celý průběh i to, že než k nárazu došlo, tak jsem i já „věděl“, že jsem mrtvý, a paradoxně jsem cítil obrovský klid (také mi proběhly hlavou nesmírně zajímavé myšlenky a s ohledem na to, jak rychle se vše odehrálo, i velice dlouhé procesy). Když se tak po nárazu nestalo, stále jsem „věděl“, že umřu, jen v bolestech a utrpení na silnici, což už jsem tak klidný rozhodně nebyl. Kamarádi ke mně ani nejdříve neběželi, doslova prý proto (už jsem je to slyšel při různých příležitostech vyprávět mnohokrát), věděli, že jsem mrtvej, a jen mě nechtěli vidět rozsekanýho... Ale přežil jsem, což i s tím, co mi v průběhu běželo hlavou, potvrdilo a prohloubilo mé duchovní přemýšlení, být bylo stále jen v plenkách a neuměl jsem ho příliš využívat v praxi.

I moderní koučové tvrdí, že co se nám v životě daří i nedaří, je výsledek našeho programu v hlavě. Musel jsem tedy změnit ten svůj. K tomu bylo potřeba zásadní změny – de facto všeho a ve všem... Na to potřebuji nejdříve klid a prostor.

Mám mraky kontaktů, zkušeností, jsem muž mnoha řemesel a schopností. Zúročit tedy vše jinde, v jiném světě..., navíc to zkusit v naprosto jiné civilizaci, kde by třeba mé „neduhy“ byly naopak přednostmi, by dávalo smysl. Většinou jsem měl za to – když jsem o sobě pod vlivem okolností zrovna nepochyboval, že to vlastně mám vše svým způsobem správně hozené (a lidé, kteří mě znají dobře, to tak viděli se mnou), jen s tímto uvažováním a přístupem žiju na nesprávné planetě. Na jinou planetu neumím odjet, ale do jiného světa ano. Proč to nezkusit? Zejména když de facto nemám co ztratit? Mimo jiné se naučím jazyk. Navíc je to samozřejmě obrovská zkušenost a nikdy nevíme, co nám to přinese, co se naučíme, co se odnaučíme. A jak to tak bývá, třeba to bude něco úplně jiného, než co jsme plánovali, ale co bude řešením. Třeba napíšu pak o tom všem knihu (tento nápad jsem dostal až v Peru, uvádím nyní jen pro příklad), dobře ji zpeněžím a stane se z toho má úspěšná a naplňující profese. Nebo se z knihy stane film. Nebo si knihu přečte někdo, koho zaujme a kdo pro mě následně bude klíčový. Nebo nebo nebo, jen nesesedět v koutě, fňukat nebo chlastat nebo fetovat nebo nevím co ještě, či jen čekat, až to přijde. Nebo se vzdát, rezignovat – ať už, že se vzdám života, či mých představ o něm. Protože sice na jednu stranu nelze být úplně bezbřehý naviň idealista-snílek, ale na druhou stranu vzdát se ideálů a snů, to by – alespoň pro mě, bylo horší než nežít.

Takže odjet – ale kam, dle jakého klíče? A zač? A jak to půjde se psem, navíc hendikepovaným? Jaké to je s ním cestovat a začleňovat ho do zcela odlišných světů (a někdy i do extrémních lokací, klimat či jiných zcela nezvyklých okolností)? Proč nakonec navzdory všeobecným očekáváním a katastrofickým předpovědím, ale i mnohým výdajům,

komplikacím, starostem, stresům a omezením mi to bylo více přínosem než závažím? A co vše mi Cesta nakonec přinesla? A vzala (jestli)? A jak to prožíval chlupatý parták? A jak lidé a zvířata koukali na něj i na nás oba – bláznů? Jak moc mi odlišné světy, respektive to, jak jsem je prožíval a vnímal, rozšířilo obzory, přineslo vhled a naplnilo mé představy o životě? Splnil jsem svou Cestou původní zadání, svůj úkol a poslání? To už je součástí samotného příběhu, který vám snad přinese alespoň něco z toho, co bylo mým cílem. Protože vrátit do prostoru něco z toho, co jsem sám dostal a tím se o vše získané podělit, je jednou z mých hlavních motivací k napsání této knihy. Navíc moc moudré rčení (užité i v mém nejmilovanějším filmu *Útěk do divočiny*) praví, že štěstí je až sdílením skutečné. A také se říká, že kdo píše, ten přemýšlí. A já na sobě ještě rozhodně potřebuji hodně pracovat, takže sepišování toho, co držíte v ruce, vnímám i jako jakési své duchovní cvičení a mentální inventuru.

K vydání knihy mě povzbudil i zájem (a otázky či žádosti o radu, pomoc) lidí o náš příběh – ve světě i doma, ale i ve velké míře na sociálních sítích a později i na základě reakcí po různých mediálních vystoupeních. Zvali nás do TV, rádia, vycházely o nás články, rozhovory se mnou atd. Finálně mě k němu dokopala podpora lidí v rámci crowdfundingové „sbírky“, tedy jakési předplatné od lidí, kteří tím i podpořili její vznik. Celá kampaň se vším souvisejícím ale rozhodně nebyla ničím jednoduchým a sama o sobě by možná vydala na knihu (stejně jako celý proces vzniku knihy) a je velkým příkladem překonávání překážek, takže na toto téma v příběhu také trochu dojde.

V knize příležitostně i popisují, jaké jsou rozdíly mezi „gringo“ (běloškou) a peruánskou civilizací. Přináším srovnání i mezi thajským a farang světem (farang = běloch) a porovnávám i svět thajský a peruánský. Ale naleznete zde také srovnání mezi životem na pevnině a na malém ostrově či mezi lidmi žijícími ve svých rodných domovinách a ve světě apod. Kéž

vám náš příběh aspoň něco dá, či ještě lépe vás obohatí, jako mne jeho prožití i sepsání. Ale i kdyby vás „jen“ pobavil, tak budu mít velkou radost a to „jen“ dávám do velkých uvozovek.

Být šťastný je tou nejvyšší metou, které můžeme dosáhnout. Pro sebe i pro společnost. Asi vám to přijde jako samozřejmost, ale věřte, že není⁽¹³⁾.

(13) Aby nedošlo k nedorozumění – to není návod k anarchii či k bezstarostnému sobectví či ke kriminalitě apod. Hajzl nemůže být šťastný. Mnozí šmejdí si myslí, že mohou být či že jsou, ale samozřejmě je to nesmysl. Vylučuje se to. Mám na mysli *opravdové* štěstí. Šťastný člověk nejenže žije spokojený obohacující život, který naplňuje jeho i blízké, ale nejenže není přítěží světu, naopak je příkladem, inspirací a motivací. Kdybychom byli všichni šťastní, nemusely by být ani charitativní organizace, věznice atd. Navíc šťastný člověk šíří pozitivní energii, která se pak šíří dál (což funguje i s negativní energií). Všichni to přece známe, když jdeme třeba na poštu či úřad nebo i jen nakupovat. Jak velký rozdíl je příjemná a nepříjemná úřednice či prodavačka. A na to, zda kontakt s ní je takový či makový, má velký vliv i ten, kdo s ní přišel do kontaktu před námi. Což má zas vliv na to, co budeme sami následně šířit dál.

Přijde vám cíl být šťastný jako samozřejmost? Nenechte se mýlit... Pro mnohé lidi cílem je být bohatý či slavný nebo mít velkou rodinu ve velkém domě, budovat kariéru, vršit tituly apod. s tím, že ruku v ruce přijde i to štěstí... To ale není pravda, vše vyřčené, pakliže to v hlavě, srdci a duši máme srovnané, naše štěstí umocňuje, ale rozhodně ho nepřináší, a už vůbec nezaručuje. Jeden můj bývalý kamarád, velký materialista a kariérista, celý život makal na majetku a společenské pozici, o čemž nepochyboval, že mu automaticky přinese vše, po čem touží. Nikdy nezapomenu, jak jsme seděli u něj, v jedné z jeho luxusních nemovitostí, venku mu stála jeho luxusní auta, poté co se vrátil z jedné ze svých luxusních dovolených. Přestože jeho ego, ješitnost a samolibost mu bránila to přiznat na plno, přece za ty roky, co se známe, se mi zpovídal a byl ke mně otevřenější než ke komukoli jinému: „Mám vše, nač jsem celý život dřel, a kde je kurva to štěstí?“ Současně vím, že v mysli měl i nevyřčený dodatek: „A jak to, že ty, s holým zadkem, jsi výrazně šťastnější, máš úctyhodné přátele, atraktivní dívky atd.“ (Což samozřejmě platilo o životě, než došel tam, co líčím v tomto úvodu do knihy.)

Jsem velmi hrdý na to, že tohoto materialistu-sobce (jak i on sám sebe nazývá), jeho schopnost sebereflexe je jedním z důvodů, pro které jsem si ho vážil a přátelili jsme se), jsem přiměl přemýšlet i o jiných myšlenkových

a hodnotových schématech, než které měl dosud, aniž bych o to usiloval. Dokonce mi jednou z dovolené poslal i fotku, jak klečí před budhistickým mnichem. Dnes má ženu, do které je hluboce a upřímně zalovaný, chová se k ní zcela jinak než k těm předtím, mají miminko a působí opravdu šťastným dojmem.

Nebo znám jiného velmi úspěšného, uznávaného a váženého člověka, nemyslím si ale, že šťastného, který mi po dovolené v Thajsku řekl: „Ti naši lidé, kteří tam žijí, žijí takovým bezstarostným životem, jen si užívají...“ Ale řekl to kriticky, až s opovržením. Má své důvody, proč systém nás od narození vede k tomu, abychom štěstí dosahovali sbíráním majetku, budováním kariéry atd., protože pak jsme systémem dobře ovládaní a řízení. Máme to tak naprogramované v hlavě, že když někdo žije šťastně a bezstarostně (beze všeho, co nám systém vsugerovává, že ke štěstí nutně potřebujeme), vnímáme to vlastně jako něco špatného... Přece ale být šťastný, být „jen“, je nejvyšší metou, které můžeme dosáhnout.

Každý chceme být šťastný a záleží jen na nás, kdy (i zda) a jak sami v sobě najdeme tu správnou cestu. Přeji vám co nejvíce radosti, trpělivosti, pravdivosti, sebereflexe, výdrže, pozitivní energie, ale i otevřené oči, uši a srdce při hledání té vaší cesty. A pamatujme, že i v tomto případě již cesta může být cílem. Budu nesmírně rád, když vám naše kniha bude dobrým společníkem či inspirací na této cestě a budeme tak hledat společně...

Chci zdůraznit, že nejde o mou zpověď ani o můj příběh proto, že bych se považoval za bůhvíjak zajímavou osobu, abych sepisoval autobiografii či memoáry. Nebo že bych toužil být slavný (naopak – tím, že znám pár slavných lidí, vím, jaká to je řehole), či ještě hůře – propírat své nitro a část života veřejně. Dlouho jsem zvažoval knihu vydat i pod pseudonymem a vybrat fotky beze mě. Ale i na základě doslova všech reakcí na tuto myšlenku jsem sám musel uznat, že tím by příběh z velké části ztratil na autenticitě, tedy i na zajímavosti. Právě tím, že je pravdivý a otevřený, dá lidem nejvíc. A na fotkách náš vztah s Tekýskem – ta synergie, souhra a láska, přátelství i soudružnost z něj prýštíci, jsou tím, co všemu dodává

tu správnou energii. Stejně tak, když na fotkách v přírodě či jiných zajímavých místech je jeden z nás – pak fotky nevypadají, jako bych si je jen stáhl z Googlu.

S láskou a v hluboké úctě i pokoře chci poděkovat svým blízkým a dalším lidem, kteří mají podíl na tom, že vůbec jsem (i že ještě jsem) a jaký jsem (i nejsem)⁽¹⁴⁾, tedy i na všem, o čem budete mít možnost se dočíst.

Poděkování patří i lidem, kteří mi nebyli nebo případně stále ještě nejsou nakloněni. I ti mě mnohému naučili a stále učí. Všichni společně se mnou splétali nitky příběhu, jenž mě dovál až do vzdálených světů a který vás čeká na následujících stranách. Z nejhlubšího nitra svého srdce vám přeji příjemné čtení.

Vítejte v našem peruánsko-evropsko-thajském příběhu, ve čtyřletém putování s mým věrným čtyřnohým parťákem Tekýskem.

*Honza Drobný⁽¹⁵⁾ a TEKY⁽¹⁶⁾
Prostě dva blázni na Cestě ;-)*

(14) Těch lidí bylo a je tolik – bohudík i bohužel – že by jejich seznam byl faaaakt dlouhý, což by samo o sobě nebyl problém, ale v průběhu doby, kdy jsem psal tuto knihu a sesíval všechny, kterým v ní chci poděkovat, jsem vždy zas a zas narazil na někoho, na koho jsem zapomněl a u koho by mě opravdu nesmírně mrzelo, kdybych ho (ji) vynechal. I jsem měl trochu problém, jak je seřadit, aby pořadí nebudilo mylný výklad důležitosti, či jak a kam umístit lidi, jejichž význam a role v mém životě se během let výrazně změnily... Proto jsem se rozhodl neděkovat jmenovitě.

Ale i proto, abych je tím z různých důvodů ochránil, řekněme hlavně proto, že mnozí z nich si pečlivě střeží své soukromí, a proto nechtějí být ani veřejně jmenováni. A koneckonců ti, kterých se to týká nejvíce, vědí moc dobře, jak moc si jich vážím. I že jsem jim vděčný, ale kvůli tomu mi nepomáhali, ani to neočekávají. Navíc jim to napíšu do věnování, až jim knihu budu předávat :-)

(15) Buddhistické jméno Changchub Dorje – Diamant osvícené mysli. Znamení – Drak s prvkem Ohně.

K tomu, že jsem buddhista, uvádím důležité tři body, jak vše vnímám:

a) Buddhismus, tak jak já ho chápu a proč s ním sympatizuji, je způsob myšlení a filozofie. Nikomu nic nenařizuje, netrestá a nestraší lidi (peklem atd., což jak víme, stejně jako prevence proti zlu, nefunguje), neštvete vás proti jinak smýšlejícím lidem, naopak je velmi otevřený a láskyplný. Nezotročuje, naopak vede k samostatnosti. A rozhodně si netrvá na žádné své „pravdě“ či jiném dogmatu, právě naopak. Jak sám Buddha řekl: „Nevěř ničemu jen proto, že jsi to někde četl či ti to někdo řekl, i kdybych to byl já sám. Buď sám sobě světlem.“

Buddhisty je vlastně mnoho lidí, kteří o tom ani nevědí a nenazývají to tak. Velmi zjednodušeně se dá říct, že pakliže si uvědomujete, že jste to vy, kdo si určuje svými činy, slovy a myšlenkami svůj život, i že vše má svou příčinu a následek, pak jste buddhista.

b) Protože rozhodně nejsem typický a už vůbec ne příkladný buddhista, ani pravidelně nepraktikuji (bohužel, leckdy bývám lempl), nerad bych buddhismu dělal ostudu, a proto prosím má slova a činy rozhodně neberte jako reprezentanty tohoto úctyhodného duchovního směru. Na druhou stranu mnohé mé myšlenky či výklady jsou dle mých vážených buddhistických přátel „předžvýkaným buddhismem“ a některé moje činy „buddhismem v praxi“ (ty kladné skutky, samozřejmě). Proto se k němu tedy hlásím, abych jej (resp. jeho myšlenky a je úplně jedno, jak je nazvete a kam si je zařadíte) pomohl šířit mezi lidmi, aby jim/vám mohly být také k užitku... Rozhodně není žádným tmářstvím či sektismem, ale právě naopak. Buddhismus má mnohé společné i s moudrostmi našich babiček (kdo si jak ustele, tak si také lehne), starých Toltéků (Čtyři dohody) nebo Aboregeens (Poselství od protinožců) či samurajů (Bušidó – kodex samuraje).

c) Své buddhistické jméno (jméno Bodhisattvy) jsem přijal během iniciace od jeho svátosti, 17. Karmapy (Gjalva Karmapa Thaje Dordže).

Chovám v úctě lidi, kteří věnují svůj čas něčemu jinému než jen bezduchému přežívání. Fandím všem, kteří se plnohodnotně věnují svým zálibám, chovají zvířata, zakládají všemožná sdružení, ať už za účelem pomoci či třeba „jen“ obnovy nějaké památky nebo provozování zábavných aktivit. Obdivuji všechny, kteří žijí dle svého přesvědčení a v čisté víře

nezatměné tím, co do žádného opravdu čistého a upřímného vyznání nepatří, prostě před kýmkoli, kdo se alespoň pokouší dát svému životu a počínání nějaký další rozměr a neškodí tím druhým. Z úcty a obdivu k takovým lidem a činnostem i z vděčnosti ke všem, kteří mi kdy pomohli, podporovali a důvěřovali, vznikla má kniha. Rád bych se pokusil i tímto svým malým dílem přispět a také inspirovat, jako mnozí inspirovali mne (včetně zajímavých knih či filmů apod.). Vrátit tak alespoň částečně do oběhu něco z toho, co jsem sám dostal a stále dostávám.

(16) Původně Tequila (s tím ke mně přišel), zvaný Tekýsek, Teki (anglicky), Tekule, brouček, zlato, kluk, chlapeček, trouba, syčák, hýkal, zabiják, Megafrajer a obrovský milovník života i lidí – zejména dětí a žen, ale i přírody, cestování, akce, zábavy a kromě velkých psů i všeho živého... I o něm najdete další informace v sekci „Autoři knihy“.

Kamkoli jsme přijeli, byli jsme atrakcí :-)

„Ježíš nepřišel na Zem učit lidi stavět velkolepé kostely a katedrály. Přišel, aby člověku ukázal, jak vytvořit ze srdce chrám, z duše oltář a z naší mysli duchovního mistra.“

Chalíl Džibrán

„Až někdy budeš soudit moje žití, obuj si moje boty a přejdi moji cestu, projdi moji minulost, pocíť moje slzy, zažij moji bolest, radost, projdi roky, které jsem prošel já, zakopni na každém kameni, na kterém jsem zakopl já. Za každým vstaň a jdi dál, tak jako já... Až potom můžeš soudit moje chování a turdit, že mě znáš.“

Buddha

„Zakusil jsem na vlastním těle a na vlastní duši, že jsem potřeboval hřích, potřeboval jsem honbu za majetkem, marnivost a potřeboval jsem nejbídnější zoufalství, abych se odnaučil odporovat, abych se naučil milovat svět, abych jej už nesrovnával se světem, jaký bych si přál či namlouval, s dokonalostí, kterou jsem si vymyslel, nýbrž abych jej nechal takový, jaký je, a miloval jej a rád k němu náležel.“

Hermann Hesse

„Naše zkušenosti nejsou ani zdaleka neomluvitelnými hříchy nebo něčím hrozivým. Vyjadřují naši karmu a způsob, jak se k nim stavíme, potvrzuje naši vyzrállost.“

lama Ole Nydahl

„Abychom udělali pořádek ve světě, musíme nejdříve udělat pořádek v národě; abychom udělali pořádek v národě, musíme nejdříve udělat pořádek v rodině; abychom udělali pořádek v rodině, musíme nejdříve udělat pořádek ve svém osobním životě; abychom udělali pořádek ve svém osobním životě, musíme udělat pořádek ve svém srdci.“

Konfucius

„Lidé vždy svalují vinu na prostředí, za to, jací jsou. Já nevěřím na prostředí. Lidé, kteří chtějí uspět v tomto světě, jsou lidé, kteří jdou hledat prostředí, které potřebují k úspěchu, a pokud ho nemohou najít, vytvoří ho.“

G. B. Shaw

„Žít, to je nejvzácnější věc na světě, neboť většina lidí jenom existuje.“

Oscar Wilde

„Lidé byli stvořeni, aby byli milováni, věci byly stvořeny, aby byly používány. Důvod, proč je svět v chaosu, je ten, že jsou lidé používáni a věci milovány.“

Dalajláma

„Pokud budete soudit rybu podle její schopnosti šplhat na strom, pak bude celý život věřit tomu, že je hloupá.“

Albert Einstein

„Dobře se uč. Najdi si práci. Ožeň se. Vezmi si hypotéku. Měj děti. Nech je očkovat. Sleduj televizi i módu. Poslouchej rádio. Čti noviny a všemu věř. Šetři. Dodržuj zákony. Plň úkoly. Chod' po chodníku. Šetři peníze na stáří. Pojisti sebe, auto, děti i psa. Přestaň jíst uzené, kouřit a pít alkohol...

... a opakuj po mně: „JSEM SVOBODNÝ“.

Autor neznámý

„O život můžeme přijít různě. Smrt je jen jednou z možností.“

Robert Fulghum

„Žijeme v době, kdy doktoři ničí zdraví, právníci ničí spravedlnost, univerzity ničí znalosti, vlády ničí svobodu, média ničí informace, církve ničí morálku a naše vlastní banky ničí ekonomiku.“

Chris Hedges

Není člověk úžasný živočich? Zabíjí živé tvory po milionech, aby chránil svá domácí zvířata a jejich potravu. Pak zabíjí po miliardách domácí zvířata a pojídá je. To zase zabíjí miliony lidí, protože jíst všechna ta zvířata vede k degenerativním – a smrtelným – chorobám, jako jsou srdeční choroby, nemoci ledvin a rakovina. Následkem toho člověk mučí a zabíjí miliony dalších živočichů, aby našel lék na tyhle nemoci. A miliony jiných lidských bytostí zabíjí hlad a podvýživa, protože potraviny, které by mohli jíst, jsou použity k vykrmování domácích zvířat. Nelze než se hořce smát nad nesmyslností počínání člověka, který zabíjí tak snadno a tak násilně – a jednou za rok posílá pohlednice s přáním „Mír na Zemi“.

C. David Coates v předmluvě ke knize
Old MacDonald's Factory Farm

„Náboženství je pro lidi, kteří se bojí jít do pekla. Spirituálita je pro lidi, kteří už tam byli.“

Vine Deloria

„Hlad na světě není proto, že nedokážeme nasytit chudé, ale proto, že nedokážeme nasytit bohaté.“

Neznámý autor

Nejlépe rozpoložení mé mysli a duše před naší Cestou vystihuje tento Sonet LXVI Williama Shakespeara v překladu Martina Hilského:

*„Znaven tím vším, já chci jen smrt a klid,
jen nevidět, jak žebrá poctivec,
jak pýchou dme se pouhý parazit,
jak pokříví se každá čistá věc,
jak trapně září pozlátko všech poct,
jak dívčí cudnost brutálně rve chťič,
jak sprostota se sápe na slušnost,*

*jak blbost na schopné si bere bič,
jak umění je pořád služkou mocných,
jak hloupost zpupně chytrým poroučí,
jak prostá pravda je všem prostě pro smích,
jak zlo se dobru chechtá do očí.“
„Znaven tím vším, já umřel bych tak rád,
jen nemuset tu tebe zanechat.“*

W. Shakespeare, Sonety,
přeložil Martin Hilský, Vyšehrad, Praha 2003

Či slova z filmu Bohové musejí být šílení: *„Lidé vytvořili civilizaci, aby denně od rána do večera mohli dřít na to, co lidé mimo civilizaci mají zadarmo.“*

Mnislav Zelený – Atapana, rozhovor na Science Café,
www.sciencecafe.cz, výňatek:

*„Jaký máte pocit, když se z Amazonie vrátíte do Evropy?“
„Je to vždy návrat do žabomyších válek, kde si několik kluků hraje na písku a boří si vzájemně bábovičky. Myslíme si, že jsme pupek světa a zároveň trpíme obrovskou ztrátou duchovních hodnot, stali jsme se velmi vyprázdnění. Místo duchovního rozměru života upřednostňujeme materiálně, ta-hanice a politiku. Zřejmě jsme tak „naprogramovaní“, protože běloši se nikdy nepoučili.“*

Zde bohužel neznám autora:

Bohatý továrník ze Severu se pohoršil, když uviděl rybáře z Jihu, jak líně

polehává vedle své loďky a pokuřuje z dýmky.

„Proč nerybaříš?“ ptá se továrník.

„Protože jsem už dnes chytil dost,“ povídá rybář.

„A proč si nenalovíš víc?“

„A proč bych to dělal?“

„Mohl by sis víc vydělat,“ zněla odpověď.

„A pak by sis třeba k loďce mohl pořídít motor, lovit v hlubších vodách a nalovit víc.

Tak by sis vydělal víc a mohl si pořídít síť.

S nimi bys nachytil ještě víc a vydělal ještě víc peněz.

Brzy bys měl dost, aby sis mohl koupit

dvě rybářské lodě... a možná celou flotilu rybářských lodí.

Pak bys byl bohatý, tak jako já.“

„A co by bylo potom?“

„Pak by sis mohl opravdu užívat života.“

„A co myslíte, že právě dělám?“

Podobný dialog mezi Aristotelem a Alexandrem Makedonským:

„Proč chceš dobýt tu zemi?“

„Abych měl snadnější cestu k dobytí té další země.“

„A potom?“

„Potom přepadnu další zemi.“

„A co budeš dělat, až dobudeš celý svět?“

„Budu odpočívat a radovat se ze života.“

„Aha. A proč to neděláš už teď hned?“

1. kapitola

Přípravy na Velkou cestu

Tak tedy – proč právě Peru? Eliminační metodou. Kritéria pro volbu destinace byla jasná – co nejdále z domova, abych skutečně poznal pokud možno co nejodlišnější kulturu a mentalitu. Když jsem žil například v Anglii, byť to bylo v mnohém velmi rozdílné, nakonec to v podstatě bylo stejné jako doma. Šlo mi skutečně o pokud možno „jinou planetu“. Tím pádem jsem logicky vyloučil Austrálii, Nový Zéland – tam by se mi moc líbilo, obojí je mým mnohaletým snem, ale nejde mi o plnění snu, ale o vyřešení mé situace. V Austrálii či na Zélandu jsou mraky Čechů či Slováků, skoro každý tam byl či zná někoho, kdo tam byl, žije, pracuje. Tedy poznatky a kontakty z těchto oblastí nejsou potenciálně tak zajímavé, cenné a výjimečné. Navíc obě země vyžadují vízum a karanténu na psa a jsou v podstatě bělošské, tedy podobné té naší civilizaci.

Ihned jsem vyloučil i USA či Kanadu – ze stejných výše uvedených důvodů, navíc mě Severní Amerika kromě přírody ani nikterak neláká. Aljaška je sice mým dávným snem, ale pro jiné účely a plány, než které mě nyní čekají. Afriku jsem vyloučil také bez rozmýšlení – sice je na předních místech seznamu míst, které chci poznat, ale za jiných okolností a v jiných podmínkách než nyní.

Vyřadil jsem i různé malé ostrovy uprostřed oceánu či jiné odlehle oblasti, které mě sice velmi lákaly, ale jednak by cesta tam ve výsledku, navíc se psem, byla výrazně krkolomnější, tedy i dražší, a pak – co když se mi tam nebude dařit? A jak se zaměstnám? Čím „výstřednější“ místo, tím méně možností. Budu tam pak navíc někde uvězněný, sám,

s velice omezeným manévrovacím prostorem... Nějaký sice vzdálený, ale přece jen velký a „moderní“ svět nabízí více variant realizace i případných možností záchrany v případě totální krize. Mám závazky, plán a také psa. Nebýt ani jednoho z toho, s chutí a radostí se vydám do pokud možno co největšího neznáma, do co největší exotiky, adrenalinu a dobrodružství. Takhle jsem ale potřeboval najít balanc, aby budoucí lokace z mnoha úhlů pohledu všechny splňovala, a nebyla tudíž pro našince úplně běžná, ale na druhou stranu nabízela aspoň relativní podmínky ke splnění mé mise. I potenciální zadní vrátka... Prostě sice možná riskantně, ale přece jen zodpovědně, vědom si všech okolností.

Grónsko apod. jsem vyloučil ze stejných důvodů v podstatě ihned, takže zbývala Asie a Latinská Amerika. Prvně jmenované, zejména Thajsko, ale i Vietnam, Kambodža, Laos nebo Barma, mě lákaly dlouho a silně. Dokonce jsem svého času do Thajska (můj letitý preveliký sen!) už málem odletěl, takže jsem tuto oblast velmi pečlivě studoval i proseděl se zápisky a mapou celé hodiny s kamarádem, který tam roky jezdí, resp. v podstatě žije. Ale nyní pro můj účel to také není ideální – uvedené země jsem vnímal jako spíše Ráj a já potřeboval vojnu.

Takže zvítězila Latinská Amerika. Brazílii, Argentinu, Kolumbii, Bolívii apod. jsem vyloučil pro vysokou kriminalitu a chudobu nebo pro omezené geografické možnosti či další aspekty⁽¹⁾. Ekvádor a Peru nabízely rostoucí ekonomiku, relativně stabilní demokracii a rozsáhlou geografii – takže vhodné podmínky pro uplatnění a poznávání. Nakonec vyhrálo Peru, i z hlediska historie a také proto, že jsem nějaké své předběžné obchodní představy měl usazené do pásem, které nabízelo spíše Peru než Ekvádor, takže vyhrála bývalá říše Inků. Jak se později ukázalo, Ekvádor by byla asi skutečně „lepší volba“⁽²⁾. Ne že by Peru nebyla krásná země, to právě naopak – ale lidé, které jsem později poznal a měli

možnost srovnat obě země, shodně říkají, že Ekvádor je dnes tam, kde bylo Peru před léty – zejména co se týče obyvatel, kteří jsou v Peru již dost zkažení – někde turismem, ve městech ekonomickým rozmachem. Takže žádná pohádka. Nicméně kvůli té jsem domov neopustil, a tak je vše, jak má být. Ekvádor by se mi asi líbil více, ale zřejmě by mi nepřinesl, co mi nakonec dalo Peru.

Tam jsem měl i vytipovanou lokaci, kde bych chtěl bydlet a něco rozjet – Cusco. Bývalé hlavní město starověké říše Inků, ležící ve výšce 3399 m n. m., obklopené Andami, s turistickým ruchem – a díky tomu, jak jsem věřil, i pracovními možnostmi. Domluvím se, umím vařit, pinglovat i fungovat za barem či jako průvodce, proč tedy ne. Navíc jsem měl záměr vyhledat zdroje – například výrobce keramiky z Peru, protože mám kamaráda, který provozuje velkoobchod s keramikou. O tyto produkty měl zájem, a protože se nevyplatí finančně kvůli drahé dopravě dovézt menší objem než kontejner, v případě úspěchu by mohl být relativně rychle zajištěn více než slušný příjem. Ale obchodních důvodů, proč jsem měl v plánu právě Cusco, bylo více – i důvodů soukromých, protože samozřejmě žít obklopen přírodou mě lákalo více než velkoměsto. Na fotkách vypadalo pohádkově, dokumenty či průvodce o tom také vypovídaly, zdálo se to tady jako ideální destinace pro mé potřeby i povahu. A samozřejmě Inkové – ti mě moc zajímali, stejně jako starověké a domorodé civilizace.

(1) Opakuji, že toto, stejně jako mnohé další, co je uvedeno nejen v této kapitole, ale v průběhu celé knihy, jsem tak viděl tehdy, což rozhodně neznamená, že to je pravda či že to tak vidím ještě dnes.

(2) To je samozřejmě velmi relativní (jako víceméně vše) i z pohledu uvedeného, ale i kdyby to byla pravda, nikde nikdy není dáno, že díky osobním okolnostem by pro nás na první pohled méně přínosná lokace nakonec neměla příznivější dopady...

Do Cusca se letí z Limy asi hodinu letadlem. Protože ale i tak čekal Tekýska dlouhý let a doba v izolaci a bez venčení, nechtěl jsem mu to zbytečně prodlužovat, navíc jsem neměl peníze, takže plán byl dorazit pouze do Limy s tím, že pak se uvidí⁽³⁾. I kvůli aklimatizaci – cestovat do vysoké nadmořské výšky bez přípravy by se nemuselo vyplatit – zejména s ohledem na chlupatého partáka. Sice jsem netušil, jak se z Limy do Cusca dostanu, protože na pronájem auta peníze mít nebudu a psi do veřejné dopravy nesmějí. Cesta stopem vzhledem k tomu, že vede přes pouště, hory atd., nepřicházela moc v úvahu, se psem by mě stejně zřejmě nikdo nevzal.

Ale to nevadí, na místě to nějak vymyslím – vždy jsem si věděl rady, proč by to tady mělo být jinak? Když musíš, tak musíš! Líbí se mi i rčení: „Ještě se nestalo, aby to nějak nedopadlo“. Nevymyslím a nenaplánuji vše ze středu Evropy, nejdříve se do komplet jiného světa musím dostat, rozkoukat se, pochopit... Ideálně se seznámit s místními či jinými cestovateli a pak uvidím. Celé noci jsem trávil u internetu a vyhledával vše možné o Peru. Sám jsem nikdy neopustil Evropu a ani jsem tou dobou ještě neznal někoho, kdo by v Peru byl. Snažil jsem se co nejvíce načíst a sledoval jsem různé dokumenty. Potřeboval jsem vědět co nejvíc – od ekonomiky,

(3) Snažil jsem se dopředu zjistit a připravit, co se jen dalo. Ale něco prostě bylo třeba nechat až na místo, až jak tam vše zhodnotím, s kým se seznámím atd. Přiznám se, že představa, jak stojíme před letištěm v Limě, mezi námi a domovem jsou pouště, Andy, Amazonie, Atlantik, Evropa (což v případě potřeby domů fakt nedojdeš ;-), a já mám u sebe jen „pár drobných“, nikoho a nic tam neznám, letenka zpět za osm měsíců, jsem na velmi problematickém a nebezpečném kontinentu, navíc se svým stárnoucím pochroumaným psem – mi přišla jako kurva výzva a tím pádem mě i přitahovala. Takto jsem o tom i přemýšlel při pohledu na mapu a svým způsobem o tom nadšeně vykládal blízkým a kámošům. Všichni vrtěli hlavou a mysleli si něco o bláznovi. Na druhou stranu i dodávali, že to přesně odpovídá mé povaze...

přes politiku, historii, počasí, dopravu... A především, jak to zařídit se psem. To nikdo nevěděl, protože jsem nenašel nikoho, kdo by byl v Peru se psem, nebo aspoň o někom takovém věděl. Však také na mě koukali dost jako na blázna, včetně ambasády – jejich i naší – nebo úředníků na Státní veterinární správě či ministerstvu zahraničí apod. Na webu jsem se prosurfoval do různých cestovatelských diskuzí, kde jsem narazil na dva lidi, kteří by mi mohli být prospěšní – Yarda (Jarda ve španělštině, protože „J“ oni vyslovují jako „CH“), který žije v Peru již deset let a dělá průvodce po džunglích i horách, a paní Olga, průvodkyně (a spisovatelka, i ředitelka nadace, což jsem tehdy ještě nevěděl), která v rámci svých charitativních aktivit učí chudé peruánské děti. S oběma jsem se spojil, s Yardou na dálku po e-mailu a s Olgou jsem měl štěstí, že zrovna byla v Praze, takže jsme se sešli osobně. Oba kontakty mi velmi pomohly, ani ne k tomu, že bych se dozvěděl něco nového, protože jsem měl tou dobou už hodně načteno a zjištěno, ale spíše v tom slova smyslu, že mi potvrdily mé dosavadní poznatky i můj zájem o tuto zemi a správnost volby. Významný byl i psychologický dopad, protože jsem už měl alespoň nějaké „spojence“ v té dálce.

V rámci těchto činností jsem se seznámil, především díky Facebooku, s dalšími velmi zajímavými lidmi a mezi nimi i s Janou, která žila v Peru – náhoda, dalo by se říct, ale na ty já nevěřím – nebýt jednoho, nebylo by druhého, a s ní jsem se seznámil díky nějakým společným občanským aktivitám. Jana je dnes průvodkyně movitých Peruánců po ČR, dříve žila osm let coby dcera zaměstnance ambasády v hlavním městě Limě. I s tou jsem si o Peru velmi psal, později jsme se i sešli... Prostě dělal jsem, co jsem uměl, abych se na svůj nový domov co nejlépe připravil. Jana i další lidé, na které jsem různě narazil či mi byli doporučeni, ti všichni mi postupně potvrdili vše – dobré i nebezpečné, co mohu v Peru očekávat a nač se připravit. Zdálo se, že jsem si vybral pro své potřeby a dle mé povahy skutečně ideální lokaci.

Zejména to, že se Peru jevilo jako země extrémů, se ke mně, extrémistovi, hodilo náramně. Trochu mě jen znepokojovala vyprávění všech – i varování v průvodcích či na webu – jak je tam nebezpečno, co vše hrozí a že zastřelení na ulici není výjimkou⁽⁴⁾. Ale co, všude je něco ;-)

Ok, teoreticky jsem tedy byl dostatečně připravený na to, aby Peru bylo finální rozhodnutí. Plán byl jasný – spustím veškerou přípravu, jako první musím začít hledat letenky za dostupnou cenu, což chvilku zabere, a až je seženu, stejně nebude odlet hned – to mi dopřeje čas na zajištění všech nezbytností pro vycestování Tekyho i jeho návrat, sbalení všeho, co budu potřebovat s sebou, a naučení se aspoň základů jazyka. Také předám pracovní záležitosti, vyřídím veškeré administrativní úkony, od pošty po daně a různé plné moci, dokumenty..., prostě tak, aby vše běželo, i když v Čechách dlouho nebudu, vlastně možná napořád.

A především čas na to všechno sehnat peníze s tím, že veškeré zdroje i možnosti jsem měl už více než vyčerpané, však i proto jsem také odjížděl. No jednoduché to věru nebude, celý tento podnik – to bylo více než jasné. Ale překážky jsou k překonávání a plnění životního snu či jako začátek nového života nebo jeho záchrana, stejně jako cokoli jiného velkého, za to nějaká ta vynalézavost, námaha a odhodlání přece rozhodně stojí!

Letenky jsem sháněl všude možně, surfoval na síti, rozesílal poptávky, ptal se známých. Nakonec se jako nejšikovnější ukázala Martina⁽⁵⁾, dohozený kontakt od sestry. Potřeboval jsem odletět co nejdříve, protože má situace už byla skutečně neúnosná, ale ani ne dříve, než budu mít vše vyřízené, tzn. odlet za měsíc se jevil jako ideální. A návrat v řádech měsíců, minimálně za půl roku, aby to mělo nějaký smysl (obousměrná letenka vyjde stejně, ne-li levněji než jednosměrná). Martina se ale ukázala jako skutečná šikulka a našla mi letenku za necelých jedenáct tisíc. Jenže jsem neměl

ještě peníze, a tak bohužel propadla. Volali a psali jsme si asi stokrát, nakonec jsem vzal odlet za měsíc a čtvrt z Frankfurtu – chtěl jsem přímý odlet z Evropy – nikoli z Prahy s přesednutím na mezinárodním letišti, tedy bez potenciálně stresového překládání Tekýska z letadla do letadla s hrozbou, že během čekání na další let bude bůhvídkde vystaven mrazu, či naopak vedru. A také jsem hledal co nejkratší dobu, kdy bude pes beze mne, protože nebude možnost ho vyvenčit – pro zvíře platí stejná pravidla jako pro zavazadlo, dostanete ho až v cílové destinaci, nikoli třeba na přestupu, jak jsem si nejdříve naivně myslel. A návrat nakonec za osm měsíců do Paříže za necelých čtrnáct tisíc korun. I když samozřejmě nebylo jasné, kdy, jak a zda se ve skutečnosti vrátím. S kamarádem Michalem jsme se domluvili, že mě odveze i přiveze, dostal jsem na to půjčku od sestry (díky, Mišáku!) s tím, že ji do odletu vrátím, a měl jsem letenky. Bylo ale nutné ty peníze sehnat, i na vše ostatní, co bylo jasné, že budu potřebovat.

(4) Abych nepůsobil dojmem, že to chci příliš dramatizovat, musím i uvést, že později jsem poznal lidi, kteří v Peru (či obecně v LA – Latinské Americe) také pobývali a neviděli to jako takhle nebezpečné místo. I v jiných ohledech jsem měl pocit, jako bychom snad mluvili každý o jiné zemi. Na druhou stranu naopak místní, s nimiž jsem se spřátelil, ale i mnozí Češi tam žijící, mě velmi často varovali, že tamní nebezpečí možná až podceňuji. Když jsem se vydával na některá místa, loučili se se mnou, jako by mě už nikdy neměli vidět. Ale to se týkalo i toho, když jsem někam vyrazil večer, po setmění (míněno veřejnou dopravou, protože jinak autem, někde na večeri, jsme vyráželi společně poměrně často). A zcela nepopíratelné jsou statistiky, které jednoznačně dokládají nebezpečí.

(5) Je třeba si uvědomit, že dnes víte, stejně jako mnozí lidé, kteří již o našem příběhu slyšeli a kteří se na mně obracejí s žádostmi o radu či pomoc, že se někdo do těchto destinací a zpět úspěšně dostal i se psem. Ale tehdy to pro mě byla velká neznámá a také risk, který umocňovaly i reakce cestovatelů nebo úředníků ambasad, veterinárních správ atd. Úskalí a rizik bylo více než mnoho. Takže opravdu jsem velmi vítal, že

mi někdo pomohl, navíc erudovaně a zkušeně, se zajištěním letenek, k čemuž patřila i komunikace s danými leteckými společnostmi. Ne každá totiž přepravuje psy a směji být maximálně dva na palubě. Přičemž i psi přepravka měla několik háčků. Jednotlivé společnosti na různé lety (přes Atlantik a pak následně přes Jižní Ameriku) požadovaly různé rozměry, takže pro jeden let byla přepravka moc malá – to se dočtete později v této kapitole, ale pro druhý, navazující let, byla zas moc velká (což později platilo i o cestě do Thajska). A to jsem nevěděl, že největší, málem až fatální drama s přepravkou teprve přijde...

Velkým oříškem se ukázal pes, respektive vše potřebné k jeho vývozu i návratu. Protože do Peru se psem skutečně nikdo nelétá, nikde nevěděli, co budu vše potřebovat. Peruánská ambasáda mě odkazovala na Státní veterinární správu či ministerstvo zahraničí, ti zas na peruánskou ambasádu. Bezva. Nedal jsem se odbýt a postupně jsem informace posháněl i díky ochotě jednoho pána na veterinární správě, ale i jeho informace a rady měly spíše hodně obecnou a absolutně nic nezaručující podobu. Nakonec jsem vsadil na to, vézt povolení a jiných dokumentů, kolik se jen dá, protože v tomto případě lepší více než méně. Co mě překvapilo, bylo, že k návratu potřebuji víc dokladů než k odletu. Byrokracie EU. Musel jsem Tekyho očipovat, po očipování se musel komplet přeočkovat a po třiceti dnech od očkování absolvovat krevní testy, že je v pořádku, kvůli vzteklině. S potvrzením se pak mohu s tím, že v Peru nesmíme být déle, než trvá platnost očkování. Kdybych lhůtu překročil, musel bych Tekyho nechat přeočkovat tam (u schváleného veterináře, kterých tam asi moc nebude), počkat tři měsíce na inkubační dobu (to, co doma bylo třicet dnů), pak udělat znovu vyšetření krve, potvrzení atd. Takže raději a pro jistotu jsem mu dal očkování pětileté⁽⁶⁾.

(6) Když tyto řádky nyní po sobě se skoro čtyřletým odstupem čtu, přiznám se, že jsem na to již zapomněl, a o to méně chápu, proč jsme při odletu z Thajska měli komplikace právě s očkováním.

Nezbytně nutné bylo i absolvovat maximálně tři dny před odletem celkové vyšetření a s výsledkem, společně s dalšími dokumenty, následně oběhnout kolečko Městská veterinární správa, Státní veterinární správa, ministerstvo zahraničí a pak peruánská ambasáda. Vzhledem k tomu, že jsme letěli v neděli, toto vše vycházelo až na pátek, tedy jediný možný den bez sebemenšího prostoru pro pochybení – už by nebyla další možnost nápravy. Z toho jsem měl trochu stres, že celý můj plán, tedy náš odlet a s tím spojený celý další „nový život“ může ztroskotat na pochybení úředníků či na tom, že zrovna ten den budou mít někde neplánovaně zavřeno. Navíc jsem vše musel stihnout za dopoledne, protože v pátek odpoledne se na úřadech nepracuje. A s pracovním tempem i efektivitou práce (některých) státních úředníků – jak sami znáte – bylo skutečně oprávněné se obávat, že vše nestihnu. Což se nakonec málem potvrdilo, ale k tomu později, postupně...

Bylo potřeba se naučit i jazyk. Mluvím velmi dobře anglicky, domluvím se nějak i německy a něco zvládnu i rusky. Ani s jedním v Peru nepochodíte – jak jsem si zjistil a později i ověřil (angličtina se používá trochu, někde, výjimečně). Uspějete jen se španělštinou, resp. castillano. I když jsem tedy neměl čas ani klid, zdaleka jsem nebyl v pohodě na učení a nejsem studijní typ, bylo třeba aspoň základy, které později rozvinu, do sebe dostat. Vyhledal jsem si tedy kurz, který byl za rozumné peníze. Přestože byl několikaměsíční, s velmi ochotným majitelem firmy-Španělem jsem se domluvil, že budu chodit na dva kurzy současně, abych toho do sebe dostal více, a že mi bude účtovat jen ten měsíc, co tam budu chodit, nikoli celý kurz. Učitelé byli bezva, spolužáci také, bylo to fajn. Jen jsem se toho bohužel moc nenaučil, zejména proto, že jsem měl takovou honičku i nervy se vším, že jsem nestíhal či neměl myšlenky na domácí úkoly a učení se doma, tedy pobral jsem pouze něco málo v rámci

výuky samotné. Nebo cestou v metru, protože jsem dojížděl skoro denně, dvakrát tři čtvrtě hodiny metrem.

Potřeboval jsem dát pečlivě dohromady i vybavení do našeho nového života. Nic mi nesmí chybět, ale ani nic přebývat, nevím, kde a jak budeme všude cestovat – se psem, k čemuž potřebujete volné ruce, ale také máte současně výrazně více věcí k zabalení. Takže vše musíte vtěsnat do velkého batohu na záda a do malého na prsa. Což se jevilo jako docela slušný rébus.

Vše potřebné minimálně pro osm měsíců života – na treky, ale i do práce (takže jsem si bral jak vojenské boty, tak fajnové polobotky, i zimní bundu či nepromokavé pončo, ale také italský oblek...), notebook i vybavení pro psa. Kromě léků pro oba jsem ale počítal i s takovou věcí, jako mít pás kolem boku s rozpínavým vodítkem na Tekyho, aby tam, kde nám budou hrozit životu nebezpečná zvířata, jsem ho měl ve spojení plně pod kontrolou a přitom mi zůstaly volné ruce. Či úvaz/závěs a kšíry na něj (má 38 kilo), kdybych ho musel nosit někde, kde současně budu opět potřebovat volné ruce – což se nakonec ukázalo jako prozíravé, protože jsem to potřeboval velmi. Sice jinak, než jsem myslel (očekával jsem to například v džungli, přes rozpadlý provazový most apod.), ale zato několikrát denně a po několik měsíců.

Těch věcí bylo skutečně mnoho a jen seznam dát dohromady byla fuška, natož vše naskládat do jednoho většího a druhého menšího zavazadla. To jednak znamenalo velkou zdatnost při balení, využití každého prostoru (i boty byly naplněné) a také oželení nějakých věcí. Také byl batoh ve výsledku velice těžký, přestože třeba objemné vojenské boty (s kovem ve špičce a v podrážce) jsem měl pro ušetření místa i váhy na nohách. Bezva obuv na více než dvacet hodin cesty (i s cestou do Frankfurtu a přestupem v Brazílii) a příletem do skoro rovníkového pásma. Kromě toho, že nebylo úplně

jednoduché vypracovat seznam, ve kterém nic nechybí (do lokace, kde jsem nikdy nebyl a do života, ve kterém nevím, co mě čeká, ani zda budu ve městě, u moře nebo v džungli či vysoko v horách, přičemž to byla moje cestovatelská premiéra), a ani nepřebývá, jsem také musel chybějící věci sehnat. Co nejlevněji samozřejmě, ale nikoli na úkor kvality, která by se mi mohla v extrémních podmínkách vymstít. Tedy o to více zjišťování, shánění, běhání... Myslím i na takové věci, jako že si nechávám obšít řemen od brašny na doklady ocelovým lankem, aby mi ho nepřerázli a neukradli – přitom si myslím, jak jsem chytrý! Až na místě přijdu na to, že to vůbec chytré nebylo – že tím bych si jen koledoval o malér, protože když vás přepadnou (zfetovaní členové gangů z Kolumbie, Mexika apod.), tak v momentě, kdy nechcete dát, co máte, nebo to nedáváte dostatečně rychle nebo toho prostě máte málo, ze vzteku vás pořežou, postřelí i zastřelí. Stačí také, když se jim nelíbíte...

Takže už jsem měl lokaci, termíny, letenky, zjištěno (relativně), co vše potřebuji pro sebe i pesana, a domluvený jazykový kurz. Nyní ještě sehnat peníze, vše vyřídit, předat firmu (měl jsem podíl ve firmičce, kterou jsem řídil – nicméně poslední období bez honoráře, ale aspoň za předání podílu i všeho včetně rozdělaných klientů mi budou od společníka odpuštěny dluhy – díky, Pepo), vystěhovat kancelář, naočkoovat se, oběhnout všechny své lékaře a rozloučit se s milovanými lidmi i místy – protože samozřejmě je možné, že už je nikdy neuvidím...

K tomu všemu jsem se potřeboval někam přechodně nastěhovat, protože bydlet v práci už pochopitelně nešlo. Velmi blízký a věrný kamarád z dětství mi tedy půjčil chatu (ještě jednou díky moc, Robiku!), kterou jsem znal a která byla na ideálním místě – v přírodě, v klidu, na polosamotě⁽⁷⁾, ale současně kousek od Prahy. Hned u příjezdu do metropole je zastávka metra stejné trasy, která jezdí do mé posilovny

a kde mám školu s jazykovými kurzy. Budu se tedy moct v metru cestou i učit, protože to bylo z konečné skoro až na opačnou konečnou stanici. Chata sice nemá topení ani izolaci, přičemž ještě neskončila zima, ani nemá koupelnu či tekoucí vodu, jen studnu mimo pozemek, tedy i jen vymrzlou kadibudku. Ale co, nejsem z cukru, přihřeju nás přímotopem a sprchovat se budu v posilovně, stejně jsem tam skoro denně – resp. býval jsem⁽⁸⁾ a nyní zas potřebuji být, musím! Čekají mě náročné časy a nevím, co vše možné mě čeká, takže potřebuji mít kondičku. A taky si vyhnat z hlavy a rozehnat pokud možno chmury i vše nahromaděné, co bych tam mít neměl.

(7) Přestože chata leží na velice odlehlém místě, kde šance, že budete vědět ještě o někom dalším, kdo ho alespoň zná, je zcela minimální, má pozdější „thajská ségra“ Simonka, která je dodnes jedním z mých nejbližších lidí, žije jedenáct let v Thajsku a dala nám s Tekýskem domov na první měsíc pobytu, pochází a dodnes má svůj český domov hned v sousední vesničce. Tam jsme ji také posléze opakovaně při návštěvě domoviny navštívili. Svět je faaakt malý ;-)

(8) I v době, kdy jsem byl nejvíc v háji, jsem byl víceméně denně v posilovně. Možná vám to přijde divné, ale permanentku jsem měl kvůli výhodnosti roční a věděl jsem, že když se svým démonům a trýznivým stavům zcela poddám i po stránce fyzické (že nebudu již dbát ani o fyzičku), odejdu úplně i zdravotně (kvůli vyhřezlým plotýnkám a dalším zdravotním potížím jsem fyzičku prostě potřeboval). Navíc jsem tou dobou, jak bylo řečeno v úvodu, bydlel v práci a tam nebyla sprcha, takže denní návštěvy posilky (kde byla v ceně i pára, sauna, bazén) měly nejen zdravotní, ale i hygienické důvody. A posilka také byla jediným místem, kde jsem moc nemyslel na všechny srágoxy, které jsem měl pořád v hlavě – telefon se všemi negativními voláními, SMS, e-maily atd. jsem nechal v šatně, do sluchátek jsem si pouštěl oblíbenou hudbu z „mláď“ a maximálně jsem tu hodinu byl zakouslej jen do cvičení. Paradoxně jsem tedy tehdy měl nejlepší kondičku v životě, byl i slušně namáklej, takže mnozí si mysleli, že žiju natolik spokojený a zajištěný život, že nemám nic jiného na starosti než na sobě makat... Jak moc zdání někdy klamou!

Také bylo potřeba dát auto do servisu, odstranit všechny drobnosti, které by snižovaly jeho prodejní cenu, protože peníze za prodej auta pro mě byly více než klíčové. Ale přibýly i takové činnosti, jako rozšlápnout nové vojenské boty, protože věřte, že poslední, co chcete někde v divočině, je trápit se s puchýři. Zdá se to jako hloupost, ale rozhodně není. K tomu se chata hodila ideálně, byl jsem přímo v přírodě. Sice velmi partyzánsky, ale vlastně ideálně vzhledem k našim potřebám. A také si Tekýsek aspoň zvykal na chlad, obával jsem se totiž, že v podpalubí letadla bude zima, chtěl jsem ho tedy otužovat. Stejně jsme si museli oba zvyknout na každodenní pochody, protože jsem očekával, že to nás tam minimálně ze začátku bude čekat, respektive lépe se na to vše připravit zbytečně, než být připraven nedostatečně. Což se týkalo i psychické stránky, ty poměrně drsné podmínky mi navozovaly pocit „čím hůře na cvičišti, tím lépe na bojišti“. Bylo to vlastně takové naše soustředění před velkou Cestou, která nás čeká. A která se už blížila... Při každé procházce si říkám – tak za dva týdny, za týden (za čtyři dny, dle toho, kdy to bylo) už budeme takhle maširovat na druhém konci světa? Někde vysoko v horách, v pralese či džungli⁽⁹⁾? Hmmmm... Zdálo se to neuvěřitelné, zvláště když ještě před měsícem a půl žádný takový plán nebyl, šlo o velmi rychlé rozhodnutí a realizaci.

Je to mazec!

(9) To samozřejmě byla vysněná a velmi idealistická, respektive naivní a v podstatě nereálná představa – myslím s podmínkami, které jsme měli, být za pár dnů od odletu již někde v pustině, o které jsem celý život snil.

Pár dnů před odletem jsem si zabouchl v kufru klíče od auta, takže jsem musel udělat díru v silném plechu za sedadly a tu jsem potřeboval upravit tak, aby vypadala pokud možno jako z výroby pro uložení lyží. Kámoš má dílnu, a protože jsem se s ním chtěl také rozloučit, spojil jsem to. Oprava zabrala asi dvě hodky (bylo třeba vyndat i sedačky, aby od jisker auto nechtlo) a pak jsme jeli do polí za koňákem, jeho kamarádem, který chová volně na pastvinách krávy (a někdy je objíždí na koni, proto ta přezdívka). Ten zrovna páčil shrabané dříví z mýtin i posekané křoví, takže jsme leželi u ohně – resp. vatry, pozorovali překrásný západ slunce, kecali a bylo to fajn. Rozloučení jak na objednávku. Někdy je ten život prima ;-)

Nakonec ještě proběhla i netradiční zábava, že jsme skočili k němu na traktor (dozadu, na radlici) a jeli jsme nakrmit krávy na pastvinu, což se dělá traktorem, který jim tam naběradlem vepředu dává ty balíky se slámou. Pro kluka z města chystajícího se opustit milovaný český venkov skutečně stylová rozlučka – projíždět se mezi krávami... Tekýsek cupitající vedle traktoru byl samozřejmě také nadšený, miluje akce a vzrůšo. Pak jsme se vrátili k ohni, na ten přiložili a kecali dál, vše zakončili u něj na statku, kde jsme dali ještě kávu s domácím medem, což jsem pil prvně. Dorazili jsme na chatu v noci, a přestože vorvanej, samozřejmě jsem moc nespal, protože myšlenek a dojmů mraky. Chlupáč naopak chrněl jak zabitej ;-)

Neděli, týden před odletem, jsem strávil přes den na chatě. Dokola jsem procházel všechny poznámky, zda jsem na něco nezapomněl, šel ještě vyšlápnout a následně kvůli změkčení ošetřil boty, ze kterých jsem měl z minulého dne otlaky jako blázen. Tím jsem i pořádně vyvětral Tekýska – a samozřejmě i zde se pomalu loučil s přírodou, s Čechy, domovem! Přece jen nevím, zda to vše není naposledy. Následující týden proběhl ve stejném duchu – zařizování, shánění věcí,

moje očkování, jazykové kurzy... Zajel jsem se ještě rozloučit s mými bývalými pejsky, kteří už se mnou nejsou – německými ovčáky Ronuškou a Codýskem, maminkou a synem – každý je pochován někde jinde. Oba ale tak, že do hrobočku byl zasazen strom, který z nich vyrůstá, žije tak trochu nadále v nich a mám tak možnost se jich symbolicky dotknout a promluvit s nimi. Doporučuji.

Nebudu vás zatěžovat vším, co souviselo s mým odletem, a tím zdržovat od samotného Peru, nicméně věřím, že bylo vhodné uvést aspoň hlavní body, co vše k odjezdu také patřilo, včetně mých pocitů i rozpoložení. Vše má své souvislosti, příčiny i důsledky, o mnohých z nich se ještě dočtete. Navíc kdyby nás s Tekýskem někdo zkoušel napodobit, ať předám co nejvíce postřehů a zkušeností... Tato kniha je i jakýsi návod, rady pro případné další cestovatele či naše následovatele stylu „ze srágor a s holým zadkem do neznáma na druhý konec světa“ (či naopak abych případně odradil ty, kterým to přijde sice možná třeba až romantické, ale s růžovými brýlemi by se také mohli pěkně nepřijemně divit).

Ten měsíc a něco zdaleka nebyl jednoduchý, kromě emotivního i fyzického vypětí, moc jsem toho nenaspal, celé noci surfoval na webu a komunikoval s kdekým, načítal vše možné, přemýšlel, těšil se, dostavovaly se samozřejmě i pochybnosti. Navíc jsem pořád neměl všechny peníze, jen cestovní pojištění do takto rizikové a vzdálené oblasti, na tak dlouhou dobu stojí pátku. Několikrát už to vypadalo, že neodletím, až se mi vše zhroutilo úplně, pět dnů před odletem. Ona křivka „nahoru dolů“, která se táhne celým tímto příběhem, v těchto dnech poprvé nabrala na grádech. Byl jsem málem zoufalý, ale už tehdy (aniž bych tušil, že jednou budu psát knihu a bude se tak jmenovat) jsem si opakoval „klid, nepanikař, nezoufej, vždy je řešení, vždy je cesta!“ Nakonec sehnat peníze i překonat další překážky se mi povedlo!